

«Από τη στάχτη
θα αναγεννηθεί
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριαδής

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΑΛΛΩΡΙΤΟΥ 1 ΠΕΙΡΑΙΑΣ - ΤΗΛ. 4928007

- ΕΤΟΣ 1ο -

ΣΑΒΒΑΤΟ 12 ΟΚΤΩΒΡΗ 1985

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 6

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 30

Ο ΑΡΑΒΙΚΟΣ ΔΙΜΕΤΩΠΟΣ

Την ώρα που στην Τυντία, την πρωτεύουσα της Τυνησίας βομβαρδίζεται το γενικό στρατηγείο της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, σε μια προσπάθεια να δολοφονηθεί ο ηγέτης Γιασέρ Αραφάτ από τους σιωνιστές επιδρομείς, την ίδια ώρα στην Τρίπολη του Λιβάνου οι μαχητές της ΟΑΠ, χέρι-χέρι με τους μουσουλμάνους σουνίτες δέχονται τα πυρά του συριακού στρατού, που τους περικυκλώνει με σαφώς υπέρτερες δυνάμεις.

Σημιαδική στιγμή.

Το πιο πρωτοπόρο τμήμα του αραβικού κόσμου, το πιο καταπιεσμένο, η συμπίκνωση, μπορούμε να πούμε, του αραβικού αντιιμπεριαλισμού βρίσκεται για πρώτη φορά ταυτόχρονα ανάμεσα σε δύο πυρά.

Ολόκληρος ο αραβικός κόσμος βρίσκεται ανάμεσα σε δύο πυρά. Πλησιάζει το τέλος της μεγάλης αυταπάτης που κόστισε πολλές ήττες στο λιβανέζικο και τον παλαιστινιακό λαό και οδήγησε στο χείλος της διάσπασης τον αραβικό κόσμο.

Η μεγάλη αυταπάτη είναι ότι «ένας είναι ο εχθρός ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός» και ότι από τοπική άποψη κύριος εχθρός είναι ο ηγεμονισμός των σιωνιστών τραμπούκων.

Χρειάστηκαν χρόνια για να γίνει κατανοητή η νέα κατάσταση που χαρακτηρίζεται από δύο εχθρούς σε διεθνές επίπεδο και δύο ομάδες τοπικών ηγεμονιστών και τραμπούκων ΗΠΑ - Ισραήλ είναι το ένα ζευγάρι εχθρών και ΕΣΣΔ - Συρία - Λιβύη είναι το άλλο.

Η Συρία και η Λιβύη για λογαριασμό της ΕΣΣΔ δεν είναι πια αυτό, που ήταν μέχρι τις αρχές της δεκαετίας, δηλαδή διασπαστές του αραβικού μετώπου και εσωτερικοί εχθροί του παλαιστινιακού κινήματος. Έχουν αναδειχτεί, ιδιαίτερα η Συρία, σε εξωτερικούς εχθρούς που συναγωνίζονται το Ισραήλ, σε επίδειξη ισχύος, σε ωμή βία, και σε θρασείες προβοκατόρικες, ανοιχτά πλέον, διασπαστικές ενέργειες στο εσωτερικό του αραβικού κόσμου και του παλαιστινιακού κινήματος.

Μόνη της πλέον η Συρία μπορεί επάξια να σταθεί δίπλα στο Ισραήλ, καθώς πνίγει με τα τεθωρακισμένα της το Λιβάνο και πυροβολεί την ΟΑΠ. Όμως οι μέρες της ανέμελης προέλασής της στο Λιβάνο έχουν περάσει για πάντα.

Για πρώτη φορά οι μουσουλμάνοι σουνίτες στις μάχες της Τρίπολης όρθωσαν το ανάστημά τους στον Εισβολέα με τη βοήθεια των παλαιστινίων ενόπλων κάτω από την ηγεσία του Αραφάτ. Μπορεί να δοκίμασαν μια ταχτική ήττα, όπως τη δοκίμασαν πριν δύο χρόνια οι ίδιοι οι παλαιστίνιοι στην ίδια πόλη όταν αναγκάστηκαν από τους σύρους και τα τσιράκια τους να εγκαταλείψουν το Λιβάνο όμως τώρα φτιάχνεται σιγά-σιγά το μέτωπο μιας ενρύτερης αντίστασης τόσο απέναντι στη Συρία, όσο και απέναντι στο Ισραήλ. Αυτή η διπλή αντίσταση το δίχως άλλο δίνει ένα μεγάλο κύρος στο νέο συνασπισμό. Γιατί και οι παλαιστίνιοι και οι σουνίτες έχουν παλαίψει με συνέπεια το Ισραήλ και τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό για πολλά χρόνια.

Πώς μπορούν άλλωστε να συκοφαντήσουν αυτή την αντίσταση οι απανταχού της γης απολογητές του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού όταν αποδεικνύεται σήμερα περίτρανα η συμφωνία. Ρήγκαν Γκορματσώφ στην επίθεση εξόντωσης του παλαιστινιακού κινήματος με την ταυτόχρονη επίθεση τους στην Τυντία και στην Τρίπολη αντίστοιχα.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο που όταν οι σουνίτες συλάβανε κι άρχισαν να εκτελούν μερικούς πράκτορες της Κ.Γ.Β. στο Λιβάνο, προχωρώντας έτσι σε μια κίνηση τρομακτικής πολιτικής σημασίας, που είχε το χαρακτήρα προειδοποίηση στον σοσιαλ-ιμπεριαλισμό για το τι τον περιμένει στο μέλλον καθώς όλο και περισσότερο θα επεμβαίνει στην περιοχή, δεν είναι καθόλου τυχαίο που αυτή η πράξη καταδικάστηκε από τον Ρήγκαν.

Ταυτόχρονα τίποτα δεν υπήρξε πιο υποκριτικό από την καταγγελία του Γκορματσώφ για τον βομβαρδισμό του αρχηγείου της ΟΑΠ από το Ισραήλ τη στιγμή, που τα ρώσικα όπλα πυροβολούσαν τους παλαιστίνιους στην Τρίπολη.

Κι εδώ θα χρειαστεί να πούμε και λίγα λόγια για την πολιτική του Παπανδρέου απέναντι στο παλαιστινιακό κίνημα.

Ξέροντας την οικονομική δύναμη και την πολιτική και πνευματική ακτινοβολία του παλαιστινιακού παράγοντα μέσα στον αραβικό κόσμο, ο Παπανδρέου δεν δίστασε να κάνει στην αρχή τουλάχιστον της εξουσίας του φιλοπαλαιστινιακή πολιτική. Όμως η ιδιοτέλειά του θα αποκαλύπτεται όλο και περισσότερο κα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ, ΥΠΟΣΤΗΡΙΧΤΕ ΤΟΝ ΔΙΚΑΙΟ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΤΑΞΙΤΖΗΔΩΝ. ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Ο Απεργιακός αγώνας των ταξιτζήδων, μετά την άγρια επίθεση της αστυνομίας το βράδυ της Τρίτης στο Σύνταγμα, και μπροστά στην Γ. Συνέλευση του κλάδου την Παρασκευή, μπαίνει σε μια καινούργια και πιο δύσκολη φάση.

Ο επίμονος και αποφασιστικός αγώνας τους, ο αντικατάστατος ρόλος του ταξί στο όλο σύστημα της μεταφοράς προσώπων, καθώς και η στάση της κυβέρνησης, έδωσαν στην απεργία αυτή μια παλαιά σημασία. Η νίκη ή η ήττα αυτού του αγώνα, θα έχει μια μεγάλη σημασία για την παραπέρα πορεία όλου του απεργιακού διεκδικητικού κινήματος όλων των εργαζομένων, ενώ ταυτόχρονα η πορεία αυτού του ίδιου του αγώνα θα εξαρτηθεί σε τεράστιο βαθμό, από την υποστήριξη ή όχι των ταξιτζήδων, απ' όλους τους εργαζομένους. Αυτή ακριβώς είναι, η νέα, πιο δύσκολη φάση του αγώνα. Και για να γίνει αυτό, θα πρέπει να ξεκαθαρίσει ένα βασικό ζήτημα: Είναι δίκαιος ή όχι ο αγώνας των ταξιτζήδων; Και ενάντια σε ποιόν στρέφεται;

Για να απαντήσουμε σ' αυτό το ερώτημα, από την πλευρά της εργατικής τάξης και έχοντας σαν στόχο την ενότητα όλων των εκμεταλλευόμενων στρωμάτων γύρω της, θα πρέπει να δούμε συγκεκριμένα τον κοινωνικό τους ρόλο την κατάσταση των ταξιτζήδων και τα ίδια τα αιτήματά τους.

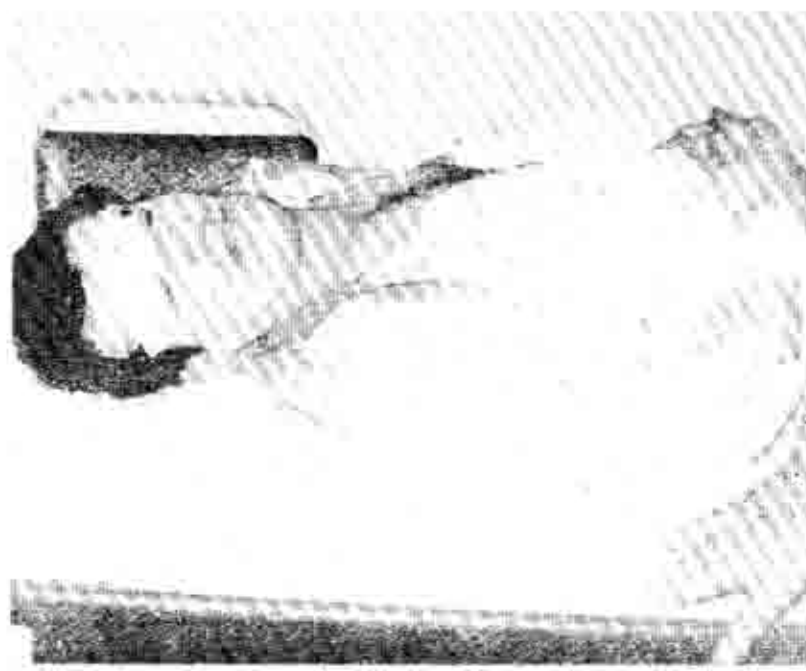
Ο ταξιτζής είναι μικροπαραγωγός που παράγει το εμπόρευμα μεταφοράς προσώπων. Ο μικροπαραγωγός αυτός διαθέτει ένα χρηματικό ποσό γύρω στο 1.500.000 ή το μισό για τη μεγάλη πλειοψηφία, που είναι δύο συνιδιοκτήτες για κάθε ταξί, και «αγοράζει» τη δικιά του εργατική δύναμη για να παράγει το εμπόρευσό του. Εδώ βρίσκεται τόσο ο χαρακτήρας του ιδιοκτήτη, όσο και ο χαρακτήρας του εργάτη. Ενώ όμως ιδιοκτήτης, που «εκμεταλλεύεται» τον ίδιο τον εαυτό του.

Αυτό έρχεται να εντάξει από ταξική σκοπιά τους ταξιτζήδες, ένα μικροαστικό βασικό στρώμα, σαν ΕΝΑ ΚΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥ ΛΑΟΥ. Και μάλιστα, όπως θα δούμε παρακάτω, με ιδιαίτερες κακές συνθήκες δουλειάς και χαμηλό εισόδημα.

Το ταξί, ιδιαίτερα στην Αθήνα, όπου συγκεντρώνεται ο βασικός όγκος του —15.500 στην Αττική έναντι 1.000 στη Θεσσαλονίκη— είναι αναγκαίο συμπλήρωμα γενικότερα της συγκοινωνίας, ενώ ταυτόχρονα έχει και τον καθήκον του ρόλου, της ειδικής, γρήγορης μεταφοράς.

Η έλλειψη ολοκληρωμένου δικτύου συγκοινωνίας καθόρισε το μεγάλο αριθμό των ταξί, αρκεί να αναλογιστούμε ότι στη Ν. Υόρκη κυκλοφορούν 7.000 ταξί και στο Λονδίνο 8.000. Αυτό αποτέλεσε συγκεκριμένη πολιτική της αστικής τάξης. Μιας πολιτικής, που ήθελε το ταξί «μικρό λεωφορείο» και που προτίμησε αντί να κατασκευάσει ολοκληρωμένο δίκτυο συγκοινωνίας, ιδιαίτερα με το μετρό της Αθήνας και να βάλει έτσι το χέρι εισόδημα.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ - ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Η Κ.Ε της ΟΑΚΚΕ καταγγέλει σ' ολόκληρο το δημοκρατικό λαό, την βάρβαρη επίθεση των ΜΑΤ ενάντια στους απεργούς ιδιοκτήτες αυτοκινήτων ταξί.

Η επίθεση αυτή έγινε αποκάλυπτα και απροειδοποίητα την στιγμή μάλιστα που ο εισαγγελέας είχε προηγουμένα, σύμφωνα με μαρτυρίες απεργών, δώσει προθεσμία για αποχώρηση μέχρι της 6 το πρωί.

Πρόκειται για μια σκοτεινή, ύπουλη και πιασώπλητη επίθεση που στρέφεται ενάντια σ' ολόκληρο το απεργιακό κίνημα και απειλεί τις δημοκρατικές του κατακτήσεις.

Ταυτόχρονα η ΟΑΚΚΕ καταγγέλει τη σύλληψη δύο απεργών και την παραπομπή τους σε δίκη με τις βαριές κατηγορίες της αντίστασης κατά της αρχής, της παράνομης οπλοφορίας, παρακώλυση συγκοινωνιών, απρόκλητη φθορά ξένης περιουσίας κ.λπ.

Απαιτούμε να αποσυρθούν αμέσως οι κατηγορίες και καλούμε όλους τους εργαζομένους σε συμπάρασταση στον δίκαιο αγώνα των απεργών.
Αθήνα 9 Οκτώβρη 1985

Η Συνεδρίαση της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ ΕΜΒΑΘΥΝΣΗ ΣΤΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ- ΤΙΣΜΟ

Ο κάθε ειλικρινής αγωνιστής, ο κάθε πολιτικά σκεπτόμενος άνθρωπος του λαού, «αθεροβάμονας» ή μη ως προς την πραγματική φυσιογνωμία, στόχους και σκοπούς του ΠΑΣΟΚ, σοβαρά θα προβληματίστηκε με τις πρόσφατες ανακατατάξεις στην καθοδήγηση αυτού του κόμματος.

Είναι φανερό ότι το οργανωτικό δεν είναι ένα απλό, τεχνικό ζήτημα. Άλλωστε ο διαχωρισμός κόμματος - κράτους δευτερευόντως παρουσιάστηκε σαν οργανωτικό ζήτημα ακόμα και απ' αυτόν τον ίδιο τον εμπνευστή και εισηγητή του, Ανδρέα Παπανδρέου.

Με την προσφιλή τακτική του άλλο να σκεφτείται, άλλο να λέει κι άλλο να κάνει, ο Παπανδρέου προχώρησε στην κατοχύρωση, μέσα από απόφαση της Κ.Ε., της θέσης του για διαχωρισμό κόμματος - κράτους. Βέβαια και αυτή ακόμα η στοιχειώδης οργανωτική νομιμότητα αυτής της απόφασης μπορεί σοβαρά ν' αμφισβητηθεί. Είθισται πριν την λήψη των συγκεκριμένων οργανωτικών μέτρων, να προηγηθεί απόφαση του πολιτικού πλαισίου που τα κάνει αναγκαία. Ιδιαίτερα μάλιστα όταν πρόκειται για καθοδηγητικό όργανο με τέτοιο ειδικό βάρος, σαν αυτό του Ε.Γ., η οποιαδήποτε ανασύνθεση του επιβάλλει αυτοκριτική θεώρηση της πορείας του, χάραξη νέου προγράμματος και πλάνων, για να εξασφαλιστεί όχι μόνο ο μπουσουλός δρά-

σης του, αλλά και η δυνατότητα έλεγχου απ' τη βάση. Όμως κι εδώ ο Παπανδρέου έγραψε ιστορία, εμβαθύνοντας στην πελατειακή, του επιστημονικού πραξικοπηματισμού. Αφού έπαυσε όσους ήθελε να παύσει και διορίσε όσους ήθελε να διορίσει στο Ε.Γ., κατόρθωσε να επιβάλλει νεο φακτό μια απόφαση που πάρθηκε, επεροχρονισμένα ως προς την εφαρμογή της, μετά από μια βδομάδα.

Τι σοβαρότητα και αξιοπιστία όμως μπορεί να έχει μια τοποθέτηση για διαχωρισμό κόμματος και κράτους; Αν εννοούν την κάθετη διαφοροποίηση του κυβερνητικού κόμματος από τον κρατικό μηχανισμό, αυτή η δυνατότητα υπάρχει μονάχα στα μεγάλα των ρεβιζιονιστών, απολογητών του καπιταλισμού. ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΣΣΕΛ. 5

ΓΙΑ ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΠΑΛΗΣ ΤΟΥ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΦΑΣΗ

Η εργατική τάξη και οι εργαζόμενοι βρίσκονται αντιμέτωποι με την πιο άγρια επίθεση που έγινε τα τελευταία χρόνια στο ίδιο το ψωμί τους. Δεν πρόκειται πλέον για το συνηθισμένο κάθε χρόνο πραγματικό κατέβασμα μέσω του πληθωρισμού του εργατικού μεροκάματου και του μισθού που τόσο... εύχρα ονόμασαν λιτότητα. Πρόκειται για μια εξοντωτική επίθεση που η βαρβαρότητά της, καθορίζεται από τρεις παράγοντες: την ένταση της οικονομικής κρίσης, τον κυρίαρχο ρόλο του κρατικού καπιταλισμού, και την κυριαρχία των νέων εργατοπατέρων μέσα στο εργατικό κίνημα.

Μέσα λοιπόν σ' αυτή την περίοδο και κάτω απ' αυτούς τους παράγοντες το εργατικό κίνημα καλείται να φτιάξει την άμυνά του, να οργανώσει την αντίστασή του. Όχι για να βοηθήσει για το «ξεπέραςμα» της κρίσης, όπως όλες οι αστικές και ρεβιζιοντιστικές δυνάμεις του υποδείχνουν, που σημαίνει να ανεχθεί την εξαθλίωσή του προς όφελος της αστικής τάξης, αλλά για να σηκώ-

σει το ανάστημά του, διεκδικώντας το δικό του με τον μόνο τίμιο και αντρίκιο τρόπο που ξέρει το ελληνικό προλεταριάτο, τον τρόπο του αγώνα! Ούτε έχει να φοβηθεί το «σιδερένιο» χέρι του κράτους, ή να το αποπροσανατολίσει. Ο κρατικός καπιταλισμός και να φαντάζει στα μάτια του σαν σοσιαλισμός. Και αυτό γιατί το κρατικό μονοπώλιο είναι «κάτεργο» για τους εργαζόμενους και οι τράπεζες δεν αφήνουν περιθώρια για «φιλολαϊκή» πολιτική.

Το πιο μεγάλο όμως ζήτημα για την ανάπτυξη του εργατικού αγώνα, είναι η αποκάλυψη και το χτύπημα του εσωτερικού εχθρού, του μπλοκ της νέας δεξιάς (ΠΑΣΚΕ - ΕΣΑΚ), όπως γράφουμε στο προηγούμενο άρθρο της εφημερίδας.

Σε αυτό το φύλλο, θα προσπαθήσουμε να αποκαλύψουμε αυτόν τον εσωτερικό εχθρό, στο βασικό ζήτημα του καθορισμού των αιτημάτων του εργατικού κινήματος αλλά και των μορφών του απεργιακού αγώνα.

περγίες» αυτές χτυπάν στην ουσία και τα ίδια αυτά τα αιτήματα, που χαντακώνονται, βάζοντας τα άκαιρα - και προβοκατόρικα.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΠΑΛΗΣ

Το νέο απεργιακό κίνημα που ξεκίνησε με την μεταπολίτευση του 1974, έδειξε πως μόνο με τις μακρόχρονες, αποφασιστικές, και καλά οργανωμένες απεργίες τόσο στην συνείδηση των εργατών, όσο και στα υλικά μέσα, ήταν ικανές να δώσουν την νίκη στην εργατική τάξη. Η ήττα αυτού του απεργιακού κινήματος, που οι αιτίες της δεν είναι σκοπός αυτού του άρθρου, να εξηγηθεί, έφερε ταυτόχρονα και το χτύπημα της μακρόχρονης απεργίας, σαν μορφή πάλης, και το λανσάρισμα από τους ρεβιζιονιστές «νέων» μορφών, της πικετοσοφίας, της διαμαρτυρίας των 2ωρων στάσεων και των 24ωρων απεργιών «διαμαρτυρίας».

Όλες αυτές οι «κινητοποιήσεις» έχουν κατ' αρχήν ένα κοινό χαρακτηριστικό. Δεν έχουν ελαχιστή οικονομική σημασία για την αστική τάξη. Δεν την ΧΤΥΠΑΝ από οικονομική σκοπιά. Και μάλιστα, όταν οι πιο «μεγάλες» οι 24ωρες, γίνονται σε χώρους όπως οι οικοδόμοι, που από την φύση της δουλειάς, δεν σημαίνουν σχεδόν τίποτα για την οικοδομή, όπου η παραγωγική διαδικασία είναι η λιγότερο βιομηχανικά οργανωμένη, όπου είναι μεγάλη γεμάτη καλά, είναι συνήθως ο-

λοκληρία από το μη μονοπωλιακό ιδιωτικό κεφάλαιο και όπου το κυριότερο η κρίση την μαστιάζει, δηλαδή υπάρχει ελάχιστη ζήτηση του προϊόντος της, δηλαδή της οικοδομής.

Γενικά η μορφή της 24ωρης απεργίας όπως και οι υπόλοιπες μορφές της απεργίας δεν πρέπει να απορριφθούν γενικά, αντίθετα σε ειδικές περιπτώσεις είναι επιβλημένες από τα πράγματα.

Η 24ωρη, σαν προειδοποιητική, σαν δοκιμαστική δηλαδή της συνείδησης και της συνοχής των εργαζομένων είναι ένα απαραίτητο σκαλοπάτι σε περίοδο ενός χτυπημένου κινήματος προκειμένου ο απεργιακός αγώνας να ζυγιστεί καλά το πρώτο του βήμα πριν προχωρήσει στο δεύτερο.

Οι 24ωρες της οικοδομής τα τελευταία 10 χρόνια ομοιόμορφως ρουτινιάρικες είχαν το μεγάλο προσόν να περάσει ο οδοστρωτήρας της καταστροφής της οικοδομικής βιομηχανίας και βιοτεχνίας με μια πρωτοφανή ηρεμία του προλεταριάτου της οικοδομής.

Ήταν ένας άλλος δεξιολογισμός για το νεύτο -ΚΚΕ Είχαμε και προδοσία και κυριαρχία στο συνδικάτο. Ψέμμα, και τραμπουκισμός, επαναστατική φρασολογία και απεργιοσπαστική πρακτική συνδικαλιστική με τον καλύτερο τρόπο.

Προβάλλεται επίσης ο ισχυρισμός από το νεύτο -ΚΚΕ, ότι οι «απεργίες» διαμαρτυρίας είναι πολιτικές απεργίες. Είναι όμως έτσι; Η πολιτική απεργία είναι ανώτερη μορφή πάλης και ανταποκρίνεται σε ανώτερο επίπεδο συνείδησης των εργατών. Σαν τέτοια προβάλλεται την αύξηση των οικονομικών απεργιών και συνήθως γίνεται μετά την ωρίμανση των επί μέρους απεργιακών αγώνων, ενάντια στην κυβέρνηση, και έχουν συγκεκριμένα αιτήματα. Όπως κατάργηση συγκεκριμένων νόμων, κατάργηση της επιστράτευσης, να αποσυρθούν αστυνομικές δυνάμεις κ.λπ.

Οι «πολιτικές» απεργίες που προωθεί το νεύτο -ΚΚΕ, ξεκινάν αντίστροφα. Οι μορφές τους όχι μόνο προσπαθούν να ανταποκριθούν στη χαμηλή συνείδηση των εργατών, αλλά στοχεύουν, να την κατεβάσουν ακόμα πιο κάτω. Να ποιά είναι η λογική τους; Αφού οι εργάτες φοβούνται να απεργήσουν στο εργοστάσιο, ως τους βγάλουμε το απόγευμα που δεν έχουν δουλειά και δεν τους βλέπει ο εργοδότης σε πικετοσοφία ή μέσα από ειρπότερα όργανα. Ομοσπονδίες και τώρα ιδιαίτερα τα Εργατικά Κέντρα, σε κάποια 2ωρη ή 3ωρη στάση. Οι «κινητοποιήσεις» αυτές στοχεύουν στην επινόηση του απεργιακού αγώνα, να σκουραίνονται και δυσφημούν την απεργία, τόσο την οικονομική όσο και την πολιτική, και μετατρέπουν το εργατικό κίνημα, σε μέσο διαπραγμάτευσης και ενίσχυσης των πολιτικών σχεδίων του νεύτο -ΚΚΕ.

Είναι όμως η ίδια η αντικειμενική κατάσταση, που γεννά την αγωνία των εργαζομένων, που παρά τα ξεπολιτήματα και την οαινομενική δύναμη των εχθρών τους, ξεσπά σε αγωνιστική δύναμη που δύσκολα θα μπορούσε να συγκρατηθεί.

Βασική προϋπόθεση γι' αυτό, είναι η ανάδειξη μιας νέας γενιάς επαναστατών συνδικαλιστών, που θα βγει μέσα από το χτύπημα και την αποκάλυψη των εσωτερικών εχθρών. Τόσο πάνω στον αγώνα για την κατάχτηση των αιτήσεων, όσο και στην προώθηση των μακρόχρονων απεργιών διαρκείας για την κατάχτηση αυτού του αιτήματος.

ΓΙΑ ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Υπάρχει μια πρακτική από τις δυνάμεις της νέας δεξιάς στο συνδικαλισμό, να προβάλλουν ταυτόχρονα πολλά αιτήματα, το γνωστό σαν «πακέτο» ή «κοιβάς» αιτημάτων. Μέσα απ' αυτό προσπαθούν από την μια να αποχτήσουν πολλά διαπραγματευτικά «ατού» για ξεπολιτηματικούς ελιγμούς και από την άλλη κάτω από τον όγκο των αιτημάτων, να πνίξουν το κύριο, το βασικό αίτημα. Αυτή είναι η πιο επικίνδυνη πλευρά, γιατί σε κάθε φάση ανάπτυξης του κινήματος αντιστοιχεί το συγκεκριμένο αίτημα. Και αυτό γιατί σ' αυτή τη φάση που το εργατικό κίνημα βρίσκεται σε άμυνα, δεν έχει την «άνεση» να καθορίζει αυτό τα αιτήματά του. Αμύνεται, και αμύνεται συγκεκριμένα, απέναντι στην συγκεκριμένη κάθε φορά επίθεση. Από μια πλευρά το πεδίο της ταξικής μάχης σ' αυτήν την περίοδο της άμυνας του κινήματος, το καθορίζει ο ταξικός εχθρός.

Τι σημαίνει λοιπόν, όταν σε μια φάση που η αστική τάξη έχει σαν κεντρική της κατεύθυνση το χτύπημα του ψωμιού των εργαζομένων, το συνδικαλιστικό Κίνημα, να προβάλλει για παράδειγμα το αίτημα της σύνταξης στα 55 χρόνια δουλειάς, ή το 35ωρο; Σημαίνει ΥΠΟΤΑΓΗ στην συγκεκριμένη επίθεση και αποπροσανατολισμός του αγώνα.

Αυτό κάνει σήμερα το μπλοκ της νέας δεξιάς. Είναι ικανοί να καλέσουν σε «αγώνα», για το πιο απίθανο αίτημα, εκτός από το ένα και βασικό. Την ΚΑΤΑΧΤΗΝΗ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗΣ ΑΥΞΗΣΗΣ. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Οι δυνάμεις αυτές έχουν αναλάβει το υλικό χτύπημα κάθε απεργιακού αγώνα που ξεσπάει για αυξήσεις. Είναι χαρακτηριστική η στάση του νεύτο -ΚΚΕ, όπως αναλύεται σε άλλο άρθρο της εφημερίδας, στον αγώνα των ταξιζήθων.

Απ' την άλλη πλευρά η ΠΑΣΚΕ έχει περάσει έμπραχτα στον ανοιχτό απεργιοσπαστισμό, μέσα από την θεωρία των «αντεχνιακών» αγώνων. Για την παρατήρηση αυτή, ότι είναι που αυξάνει τα κέρδη των αφεντικών της είναι πολιτικός αγώνας για το... σοσιαλισμό! Και ότι στοχεύει στην βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων «αντεχνια». Μια «αντεχνια» όμως πρέπει να γνωρίσει καλά το εργατικό κίνημα, την συντεχνία των νέων εργατοπατέρων της ΠΑΣΚΕ και της ΕΣΑΚ. Το αίτημα σήμερα για αυξήσεις είναι το μόνο με το οποίο μπορεί το προλεταριάτο να αμυνθεί στην πρωτοφανή επίθεση που ήδη περιγράφουμε. Είναι δηλαδή ο αγώνας για να κρατήσει την τιμή της εργατικής δύναμης σταθερή, από το χτύπημα του πληθωρισμού, αν και η τιμή αυτή βρίσκεται αρκετά χαμηλά από την αξία της εργατικής δύναμης. Η αξία αυτή καθορίζεται από τα αναγκαία μέσα συντήρησης του εργατή. Και σήμερα το εργατικό

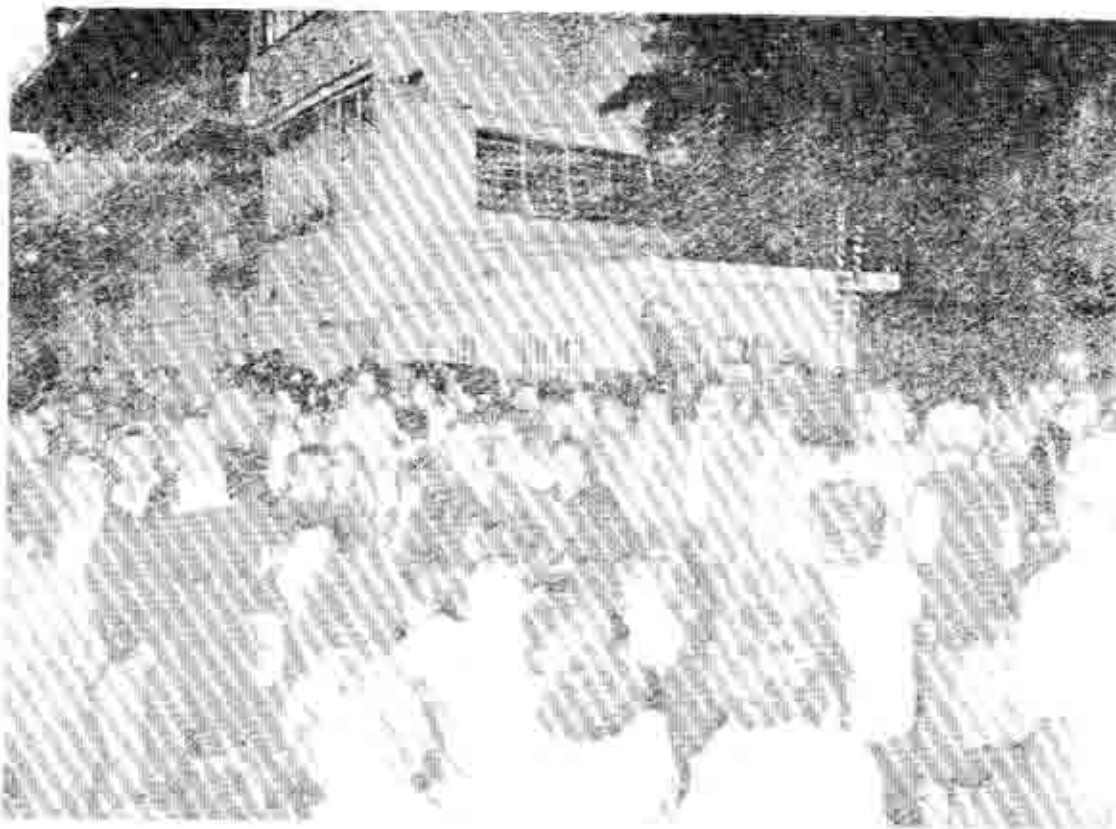
μεροκάματο και ο μισθός με τους πιο συντηρητικούς υπολογισμούς καλύπτουν μόνο το 60% των αναγκών.

Να λοιπόν ποιο είναι σήμερα το αίτημα ζύμωσης και προπαγάνδας μέσα στην εργατική τάξη, 40% αύξηση πάνω σ' όλα τα μεροκάματα. Παράλληλα όμως θα υποστηρίξουμε κάθε απεργιακό αγώνα που θα βάζει σαν αίτημα, έστω και 15% ή και 10% αύξηση, που θα σπάει έστω και λίγο και ανάλογα με τον συσχετισμό των δυνάμεων το φράγμα της κυβερνητικής πολιτικής της πεινας. Και το φράγμα εφέτος είναι 0%, καμιά δηλαδή αύξηση ούτε πραγματική, ούτε ονομαστική.

Μετά απ' όλα αυτά καταλαβαίνει κανείς εύκολα τον ρόλο σήμερα των «απεργιών» που

προωθεί το νεύτο -ΚΚΕ με αιτήματα ότι θές εχτός από αυξήσεις. Ποιά είναι λοιπόν η «ταξικότητα» της διοίκησης του συνδικάτου των οικοδόμων, όταν βάζει στον κλάδο το αίτημα του 35ωρου σήμερα, και που μάλιστα φέρνει... ρίγη επαναστατικής συγκίνησης στους ομοιοταξιστές, ιδιαίτερα του ΚΚΕ μ-λ που ακολουθούν τσιφλά και άκριτα τα συνθήματα αποπροσανατολισμού του νεύτο -ΚΚΕ.

Ποιά είναι η «ταξικότητα» της διοίκησης του Συνδικάτου μετάλλων Πειραιά, όταν σ' αυτή τη φάση βάζει αίτημα την σύνταξη στα 55 χρόνια; Καμιά! αποπροσανατολισμός και διάσπαση του ενιαίου μετώπου όλων των εργαζομένων για αυξήσεις. Και όχι μόνο αυτό, οι «α-

ΕΛΣΑ: ΑΠΕΡΓΙΑΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Την Δευτέρα 7 Οκτώβρη, οι εργαζόμενοι στην ΕΛΣΑ στον Πειραιά πραγματοποιήσαν 4ωρη στάση εργασίας απαιτώντας την επαναπόληση 20 απολυμένων συναδέλφων τους. Την ίδια μέρα και κατά την διάρκεια της στάσης εργασίας, οι εργαζόμενοι πραγματοποίησαν, Γ. Συνέλευση, όπου αποφάσισαν συνέχιση του αγώνα με 24ωρη απεργία την Δευτέρα 14 Οκτώβρη.

Η Κ. Ο. Πειραιά της ΟΑΚΚΕ εχτιμώντας την μεγάλη σημασία της ανάπτυξης του απεργιακού κινήματος, από τα ξεμεροκάματα, βρέθηκε στο χώρο της απεργίας, εκφράζοντας την ενεργητική της συμπαράσταση σε αυτόν τον αγώνα.

Σημαντικές αστυνομικές δυνάμεις με επικεφαλής τον αστυνομικό διευθυντή Αρκοϊδέα, επετέθησαν

σε τους απεργούς, που περιφρουρούσαν την απεργία τους, από τους λίγους εργοσπαστές. Οι απεργό με την αποφασιστική τους στάση απόβησαν τις αστυνομικές δυνάμεις καταφέροντας να περιφρουρήσουν τον αγώνα τους.

Ενώ υποστηρίζουμε ολόθερμα και έμπραχτα τον δικαιο αγώνα των εργατών ενάντια στην τρομοκρατία της εργοδοσίας και της αστυνομίας, είμαστε υποχρεωμένοι να γράψουμε τις επισφραγίσεις μας, για την παραπέρα πορεία του αγώνα.

Και αυτό γιατί η πρόταση που κατέβαλε το Δ.Σ. που καθοδηγείται από την ΠΑΣΚΕ, δεν ανταποκρίνεται στις ανάγκες του αγώνα. Σε ένα εργοστάσιο σαν την ΕΛΣΑ, με την πιο «ακλήρη» εργοδοσία που έχει κάνει επιστήμη την τρομοκρατία, δύσκολα θα μπορούσε να συντηρη-

θεί η αγωνιστικότητα των απεργών για μια ολόκληρη βδομάδα μετά την στάση εργασίας.

Ακόμα πιστεύουμε πως η διοίκηση δεν προετοίμασε σωστά και αυτή την στάση. Στηρίχθηκε πιο πολύ στην συμπράταση των Δ.Σ. του Εργατικού Κέντρου Πειραιά και αυτό φάνηκε ιδιαίτερα στην περιφρούρηση αυτού του αγώνα.

Παρ' όλα αυτά, πιστεύουμε πως ο αγώνας αυτός μπορεί να καταχτηθεί νίκες, αν σωστά οργανωθεί και το Δ.Σ. του εργοστασιακού σωματείου, μπορείει να πείσει τους εργάτες για το ξεπέραςμα της τρομοκρατίας και την ενεργητική τους συμμετοχή στον αγώνα. Σ' αυτή την κατεύθυνση θα βρει συμπαραστάτες όλους τους εργαζόμενους του Πειραιά.

3 ΩΡΗ ΣΤΑΣΗ - ΚΟΡΟΪΔΙΑ ΑΠΟ ΤΟ Ε.Κ.Π.

Κάτω από την λαϊκή αγανάκτηση για τα τελευταία μέτρα λιτότητας του Παπανδρέου, το Ε.Κ. Πειραιά σφύρησε σε μια 3ωρη λαμπεραϊκή στάση εργασίας την Πέμπτη 8 του Οκτώβρη. Η στάση αυτή ξεκίνησε για να προβάλλει αγωνιστικά υποτίθεται το «ΟΧΙ στις αναμνησεις» μέσα από ένα μέτωπο «Ν.Δ.» - «Κ.»Κε στο Ε.Κ. με βασικό στο βάθος στόχο τους, να ενισχυθούν τις διαθέσεις των εργατών του Πειραιά

για αγώνα, αλλά και για να βγουν από μια απομόνωση στην περίπτωση που τα πρωτοβάθμια σωματεία και συνδικάτα, ξεπρόβαλαν αυτόνομα τους απεργιακούς τους αγώνες. Πέρα από την 3ωρη αυτή στάση κοροϊδία, που στην ουσία δεν είχε συγκεκριμένο αίτημα, το ΕΚΠ επέλεξε σαν ώρα των στάσεων 12 - 3 το μεσημέρι, με στόχο να σταματήσει την ζύμωση μέσα στους χώρους δουλειάς, γύρω από τα ζήτηματα των αυξήσεων και της απεργίας, μιας και αντικειμενικά οι εργαζόμενοι του Πειραιά σκόλασαν στις 12.

Η Κ. Ο. Πειραιά της ΟΑΚΚΕ προσπάθησε με πλατύ αφισκολλάγημα σ' όλα τα βασικά εργοστάσια και στο κέντρο της πόλης να αποκάλυψει την απάτη και να δώσει το σωστό περιεχόμενο και τις μορφές του αγώνα, μέσα από τα συνθήματα: «ΑΥΞΗΣΕΙΣ, ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΟΧΙ 24ΩΡΕΣ ΚΑΙ ΣΤΑΤΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ» - «ΔΟΥΛΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ ΛΑΟ, Ο ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΛΑΔΙΚΗΣ ΕΙΝΑΙ ΦΑΣΙΣΜΟΣ» - «ΠΑΣΟΚ ΚΑΙ ΨΕΥΤΟ -ΚΚΕ ΣΕ ΚΡΥΦΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΧΤΥΠΑΝ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ».

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος Βαλαωρίτου 1 - Πειραιάς Τηλ. 4928007

Η ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΣΤΕΓΗΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Αν καταπιανόμαστε σ' αυτό το άρθρο μας με την υπόθεση των «ενοικίων» είναι για να παρουσιάσουμε στους αναγνώστες μας ανάγλυφα μια πλευρά της δράσης του κρατικοχρηματιστικού κεφαλαίου στην οικονομική ζωή της χώρας που συγκεκριμένα ν' αναλύσουμε τη προσπάθειά του να βάλει στο χέρι την μικρή και μεσαία γαιοκτησία και να δώσει τις μέθοδους που αυτό μεταχειρίζεται σ' αυτή τη σύγκρουση.

Η σπανιότητα των νοικοσιμίσθων σπιτιών σήμερα και η δυσκολία για τους εργαζόμενους να βρουν στέγη είναι αποτέλεσμα περισσότερο απ' όλα της σύγκρουσης ανάμεσα στο κράτος και τη μικρή ιδιοκτησία.

ΤΟ ΝΟΙΚΙ

Ας ξεκινήσουμε από το ίδιο το νοίκι. Αυτό από οικονομική άποψη διαμορφώνεται μ' έναν αντικειμενικό τρόπο μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία. Αν υποθέσουμε ότι λειτούργουν δίχως μονοπώλιακές παρεμβάσεις οι νόμοι κάθε εμπειρματικής παραγωγής, που θέλει και την κατοικία ένα εμπόριο να ικανοποιήσει στα άλλα, τότε το εμπόριο κατοικίας έχει κι αυτό μια τιμή που είναι η χρηματική έκφραση της αξίας του. Αυτή η αξία καθορίζεται στα δύο είναι από τη μια η αξία του ίδιου του σπιτιού ανεξάρτητα από το έδαφος, όπου πάνω του χτίζεται και από την άλλη αξία, τη οικοπέδο.

Αυτά τα δύο τμήματα της αξίας είναι αλληλένδετα διαφορετικά στη φύση τους, παρ' όλο που εμφανίζονται ενιαία και αλληλένδετα μέσα στην τιμή του εμπόρευμα κατοικίας ακριβώς στο βαθμό, που στην χρήση τους η κατοικία και το οικοπέδο είναι αλληλένδετα, μιας και δεν μπορεί η κατοικία να υπάρξει δίχως το κομμάτι της γης, όπου πάνω του αλλη οικοδομείται.

Όμως ενώ η κατοικία είναι προϊόν της ανθρώπινης εργασίας, η ίδια η οικοδομική γη, αυτή καθαυτή, δεν είναι. Ενώ δηλαδή αλλη από τη μια είναι υλική προέλευση κάθε οικοδομικής δραστηριότητας, μέσω παραγωγής και αντικειμενικό εργασιών, από την άλλη δεν είναι προϊόν εργασίας. Παρ' όλα αυτά έχει αξία.

Η αξία της οικοδομικής γης είναι αποτέλεσμα ακριβώς της ιδιοποίησής της, δηλαδή της μονοπώλιακής κατοχής της οποίας αυτή είναι αντικείμενο. Με λίγα λόγια ο ιδιοκτήτης της οποίας κι αν είναι, κεφαλαιοκράτης ή μικροϊδιοκτήτης, ανεξάρτητα από το κράτος, προσπορίζεται με τον τίτλο του πάνω στη γη και μόνο μ' αυτό ένα τμήμα της υλικής κοινωνικής παραγωγής. Στην πραγματικότητα πρόκειται για ένα τμήμα της υπεραξίας, που παράγει η δουλειά της εργατικής τάξης. Αυτό λέγεται γαιοπρόσδοτος.

Ο ενοικιαστής του σπιτιού πληρώνει κάθε μήνα στον ιδιοκτήτη ένα ποσό, που λέγεται νοίκι. Αυτό το νοίκι με τη σειρά του, από τη μια είναι ένα ποσοστό της αξίας της οικοδομής σαν τέτοιας, και από την άλλη είναι η γαιοπρόσδοτος. Στην καπιταλιστική κοινωνία ο ιδιοκτήτης καταβάλλει για την αγορά του σπιτιού ένα ποσό, που θέλει να λειτουργήσει σαν πληρη κέρδος, ή γ' αλλιώς αλλιώς, το αγοράζει περιμένει δηλαδή από αυτό μια λειτουργία ανάλογη μ' αυτήν του κεφαλαίου.

Από μια γενική άποψη οι ιδιοκτήτες της γης βρίσκονται στο σύγχρονο κόσμο σε μόνιμη αντίθεση με τους καπιταλιστές, καθώς αναμένουν στην τάξη των γαιοκτητών και αυτή των καπιταλιστών υπάρχει πάντα ανταγωνισμός, για το ποιος θα καρπωθεί το μεγαλύτερο κομμάτι της συνολικής κοινωνικής υπεραξίας.

Ας έρθουμε όμως συγκεκριμένα στη χώρα μας κι ας δούμε την ιδιοκτησία της κατοικίας στην πόλη.

Εδώ δεν διακρίνουμε, μιλούμε πάντα για τη γενική κατάσταση, τον τύπο του μεγάλου ιδιοκτήτη ακινήτων. Η συντριπτική πλειοψηφία

των κατοικιών βρίσκεται στα χέρια μικροϊδιοκτητών. Το ίδιο βέβαια συμβαίνει και με την αστική οικοδομική γη, που είναι κερδοσκοπικά κιοινοποιημένη, καθώς ένας ιδιοκτήτης διαμερισμάτων πολυκατοικίας είναι ταυτόχρονα κάτοχος μόνο μερικών τετραγωνικών μέτρων της αντίστοιχης οικοπέδου. Από οικονομική άποψη λοιπόν αυτός είναι ένας μικροαστός. Και σαν τέτοιος στη σημερινή μάχιστα φάση ανάπτυξης του καπιταλισμού στη χώρα μας δεν δικαιούται ούτε τον τίτλο ούτε το προνόμιο ενός πραγματικού γαιοκτητή.

Ας δούμε, με εισόδημά του, το νοίκι, μέσα από μια τυπική περίπτωση.

ΜΙΑ ΤΥΠΙΚΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ

Ας υποθέσουμε κάποιο διαμέρισμα 100 τετραγωνικών μέτρων σε μια συνήθισμένη συνοικία κι ας φάξουμε να βρούμε τι αντιπροσωπεύει οικονομικά, το μέσο νοίκι των 20.000 δραχμών το μήνα, που του αντιστοιχεί.

Αυτό το διαμέρισμα έχει σήμερα ελάχιστη πραγματική τιμή κατασκευής 2.500.000, Σ' αυτό το ποσό πρέπει να προστεθεί ένα ποσό γύρω στα 1.500.000, που είναι η κεφαλαιοποιημένη γαιοπρόσδοτος για ένα τέτοιο διαμέρισμα οριζοντίως ιδιοκτησίας, για να βρεθεί η πραγματική τιμή αγοράς του που διαμορφώνεται στις 4.000.000 δραχμές περίπου.

Το χρονιατικό εισόδημα που δίνει αυτή η κατοικία στον ιδιοκτήτη της διαμορφώνεται ως εξής:

1. από νοίκια 20.000 X 12 = 240.000,
2. Αν πάρουμε υπ' όψη ότι ο χρόνος ζωής τεχνικά και κοινωνικά ενός σπιτιού κατασκευασμένου με τις σύγχρονες μεθόδους ανέρχεται σε 50 χρόνια, τότε κάθε χρόνο αυτό γαίνει 2% της αξίας του, δηλαδή 2.500.000 X 2% = 50.000.
3. Ακόμα να υπολογίσουμε γύρω στις 10% πάνω στο ποσό των 250.000 δρχ. φορολογικά έξοδα δηλαδή 240.000 X 10% = 25.000.
4. και γύρω στις 25.000 μέσα χρονιατικά έξοδα επισκευών, διαρρυθμίσεων κ.λπ.

Όλα αυτά δίνουν ένα ποσό 340.000 δρχ. Άρα, για ένα κεφάλαιο 4.000.000 δρχ. έχουμε χρονιατικά καθαρά έσοδα 140.000 δρχ. Αυτό δίνει ένα ποσοστό κέρδους 3,5%.

Πρόκειται για ένα σημαντικό, ποσοστό αν αυτό συγκριθεί με τη διαφορά των τραπεζικών δανειατικών επιτοκίων, από το ποσοστό πληθωρισμού, που πλησιάζει το 28% - 18 = 10%.

Στην ουσία ένα τέτοιο ποσοστό κέρδους κανοντάει σημαντικό όταν ο μικροϊδιοκτήτης έχει την ανάγκη προσωρινά και επείγοντα προβλήματα διαβίωσης. Έτσι ενώ μακροπρόθεσμα οι καταθέσεις του εξανισμούνται, μιας και το επιτόκιο καταθέσεων είναι μικρότερο από το ποσοστό πληθωρισμού, δηλαδή αρνητικό, ο μικροαστός κάτοχος χρημάτων προτιμά να καταθέσει στην τράπεζα αυγατιάνοντας έτσι το τραπεζικό κεφάλαιο.

Όμως δεν σπανίζουμε ακόμα στο εξής ερώτημα. Πού πήγε η γαιοπρόσδοτος; Είναι γεγονός ότι αυτό το 3,5% είναι γαιοπρόσδοτος

μιας και όπως υπολογίσαμε μόνο 50.000 τιμητικά προσαρμοσμένες δραχμές το χρόνο στην μάλιστα φτάνουν για να μαζευτεί το ποσό των 2.500.000 που χρειάζεται η αντικατάσταση αυτού καθ' αυτού του σπιτιού μετά από 50 χρόνια (δηλαδή η αξία της κατασκευής του). Όμως αυτό το ποσοστό το 3,5% είναι πολύ μικρό σε σχέση με το μέσο ουσιαστικό τραπεζικό επιτόκιο. Τι έγινε λοιπόν το υπολοιπό; Μήπως σιγά - σιγά καταργείται η γαιοπρόσδοτος;

ΠΟΥ ΠΗΓΕ Η ΓΑΙΟΠΡΟΣΟΔΟΣ

Όχι, αυτό που συμβαίνει τώρα, είναι απλά, ότι κάποιος άλλος οικονομικός παράγοντας, την έβαλε στο χέρι.

Την έβαλε στο χέρι το χρηματιστικό - κρατικό κεφάλαιο για ν' αυξήσει τα δικά του κέρδη και σ' ένα βαθμό για λογαριασμό του ιδιωτικού βιομηχανικού και εμπαιρικού κεφαλαίου. Με λίγα λόγια την έβαλε στο χέρι ο καπιταλιστής, ακριβώς επειδή απέναντί του δεν έχει το μεγάλο γαιοκτημόνα οργανωμένο σε τάξη, αλλά ένα ορμητικό μικροαστόν ιδιοκτήτη.

Αυτό κάνει με ένα τρόπο, πρώτο άμεσα και δεύτερο έμμεσα.

Άμεσα έγινε: α) Με τη φορολογία του ενοικίου. Αυτή η φορολογία πέρασε μέσω της αφαίρεσης από το εισόδημα του ενοικιαστή, του χρονιατικού ποσού, που αυτός καταβάλλει στον ιδιοκτήτη και γενικότερα μέσα από την υποχρηματοδότηση εμφάνισής στις φορολογικές δηλώσεις του εισοδήματος από οικοδόμηση β) Με τη φορολογία της ακίνητης περιουσίας και αυτής που δεν αποφέρει ταχτική γαιοπρόσδοτο ή γ' αλλιώς οικόπεδο μέσα από τον ΦΑΠ. Ο ΦΑΠ δεν είναι σημαντικό από μόνος του, σαν κρατικό έσοδο, παρα μόνο στην περίπτωση που κατασφραγεί ένα ήμεσο χυτήριο ενάντια στη μεσαία και μεγάλη, που υπάρχει, γαιοκτησία.

Η μεγαλύτερη επίδραση του ΦΑΠ είναι έμμεση. Δηλαδή οι ιδιοκτήτες, που η ακίνητη περιουσία τους ξεπερνάει τα 25.000.000 δραχμών, που εξουσιοδοτούν τα περιουσιακά τους ακίνητα μ' ένα διπλό αποτέλεσμα. Πρώτο να αυξήσει η προσφορά γης, και δεύτερο να διασφαλίσει η κατάκτηση της γης. Με το πρώτο πάρει η τιμή της γαιοπρόσδοτου, με το δεύτερο αδυνατείει το μέγιστο της μεσαίας και της μεγάλης γαιοκτησίας ενάντια στο κεφάλαιο.

γ) Η βαρεία φορολογία της πώλησης, άμεσας και κάθε λογής μεταβίβασης της ακίνητης περιουσίας.

δ) Η φορολογία όλων των επί μέρους στοιχείων του κόστους κατασκευής. Τέτοιοι είναι ο Φ.Κ.Ε. στα

υλικά, ένα μεγάλο μέρος της εισφοράς του ΙΚΑ, που δεν πάει ποτέ στην εργατική τάξη, καθώς και η φορολογία της οικοδομικής άδειας.

ε) Ο νόμος 1337, που θέλει να παράσει στα χέρια του κράτους και του μεγάλου κατασκευαστικού κεφαλαίου απειθείας τη γη, και όχι απλά την εκορυσμένη σε χρήμα γαιοπρόσδοτο.

Αιτίες οι άμεσες μορφές αφαίμαξης της γαιοπρόσδοτου από το κράτος για λογαριασμό του χρηματιστικού κεφαλαίου και γενικότερα του κεφαλαίου, δεν αποτελούν παρά τη δεύτερευουσα πλευρά της πολιτικής της σημερινής κυβέρνησης, αλλά και σ' ένα μεγάλο βαθμό του προκάτοχου της.

ΤΟ ΠΑΓΩΜΑ ΤΩΝ ΕΝΟΙΚΙΩΝ

Η κόρια πλευρά είναι το πάγωμα των ενοικίων κάτω από μια σχετική, αλλά αποσπαστική μορφή. Αυτή την πολιτική του το κεφάλαιο θέλει να την εμφανίσει σαν κοινωνική, ότι δηλαδή είναι για το καλό του στοιχείου εργαζόμενου ενοικιαστή.

Πρόκειται για μια απάτη ακριβώς στο βαθμό, που απαντά από

του επαναστατικού προλεταριάτου. Αυτό είναι το αγαπημένο επιχείρημα των νεοτο - μαρξιστών των υποργετών, αυτών που έχουν αναλάβει να ντύνουν με αριστερή και λαϊκή φρασεολογία, τις βλαύνει και την αρπαχτικότητα του μεγάλου κεφαλαίου και του απέραντου γραφειοκρατικού κράτους.

Πραγματικά το χτύπημα της γαιοκτησίας, ιδιαίτερα της μεγάλης, αλλά και περίτερα της γαιοπρόσδοτου είναι κάτι το θετικό, είναι μια αντικειμενικά θετική κίνηση ακόμα και στα πλαίσια της κεφαλαιοκρατικής κοινωνίας.

Γιατί η γαιοκτησία είναι μια τεμπέλικη βδέλλα, πάνω στο σωμα της κεφαλαιοκρατικής παραγωγής, που την απομιά και την εμποδίζει, σ' αναπτύξει, όσο αναπτύσσει τις παραγωγικές δυνάμεις.

Η ΑΠΑΘΗ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΗ

Μα δεν πρόκειται εδώ για κάτι τέτοιο. Όταν χτυπάει η γαιοπρόσδοτος στη βιομηχανία, τη γεωργία ή στην οικοδομή, τότε αποδραματίζεται η κεφαλαιοκρατική κίνηση για παραγωγική οπισθορέωση, τότε μπορεί το βιομηχανικό και το τραπεζικό κεφάλαιο να λειτούργησιν δίχως τη βοήθεια της γαιοπρόσδοτου.

Όμως ακριβώς αντίθετα σήμερα στην Ελλάδα υπάρχει κρίση στέγης. Μετά από τόσα χρόνια έντονης οικοδόμησης η βιομηχανία και η βιοτεχνία της κατασκευής κατοικιών έχουν τσακιστεί. Εκατοντάδες χιλιάδες οικοδόμοι, μάστοροι, εργοδότη, μηχανικοί της κατασκευής και της μελέτης συνήθως σε μεσαίο, μη μονοπώλιακό επίπεδο αναγκάστηκαν να παρατηρήσουν απ' αλήθεια τον δραστηριότητα και ν' αλλάξει δρόμο ή να υποταχτεί στο χρηματιστικό.

Οι εγχείμα πρόοδο, πάντα σχετική, αν το κράτος αναλαμβάνει να οικοδομήσει το ίδιο, ή σπλιεθέρουκε το δρόμο της γαιοκτησίας σ' ένα άλλο τμήμα του κεφαλαίου.

Αυτό δεν έγινε. Αντίθετα είδαμε και παρακολούθησε καθημερινά μόνο τη μια πλευρά, τη συντριβή του μικροϊδιοκτήτη. Παρακολούθησε αλλά, το πρώτος της σταδίου, απαλλοτρίωσης της ιδιοκτησίας του από το κράτος, για λογαριασμό γενικότερα του κεφαλαίου.

Κι αυτό γίνεται σ' όνομα του ενοικιαστή. Ο ενοικιαστής χρησιμοποιείται σαν άλλοθι. Χρησιμοποιείται πολιτικά. Η σημερινή κυβέρνηση του μεγάλου κεφαλαίου, που είναι σπουδαγμένη στη σοσιαλιστική μεθόδους, προσπαθεί να βρει ένα σύμμαχο και σ' ένα βαθμό το πετυχαίνει, στην άρνηση του ενοικιαστή. Προσπαθεί να στρέψει τον ενοικιαστή ενάντια στον ιδιοκτήτη, δίνοντάς του την εντύπωση ότι πρόκειται για ταχτική σύγκρουση, που αντιστραφείει στον ενοικιαστή - λιαό τον ιδιοκτήτη - υστική τάξη. Όμως στη σχέση ενοικιαστή - ιδιοκτήτη τα δύο πρόσωπα δεν εμφανίζονται με ολόκληρη την ταχτική τους φαισιονομία. Είναι δηλαδή δυνατό ένας εργατής να είναι ιδιοκτήτης ενός σπιτιού, που να νοικιάζει σ' ένα μικροαστό. Είναι δηλαδή δυνατό σε μερικές περιπτώσεις, ο ιδιοκτήτης ν' ανήκει σε μια πιο καταπιεσμένη τάξη απ' ότι ο ενοικιαστής του.

Αλλά και πιο συγκεκριμένα στη χώρα μας, όπως αναφέραμε και προηγουμένα ο μέσος ιδιοκτήτης είναι ένας μικροαστός. Μ' αυτή την έννοια η απαλλοτρίωση της μικροαστικής γαιοκτησίας δεν μπορεί από μόνη της να είναι ένα νέο προοδευτικό μέτρο. Θα ήταν προοδευτικό, αν υπήρχε μια φρονιμία για εξασφάλιση της επιβίωσης ενός μικροαστού, που γαίνει την περιουσία του με τη μορφή της γαιοπρόσδοτου, καθώς πολύ συχνά αυτή η γαιοπρόσδοτος, κεφαλαιοποιημένη, είναι αγοράσμένη από τον ε-

νοίκιο με τους κόπους και την προσωπική δουλειά μιας ολόκληρης ζωής. Θα ήταν ακόμα προοδευτική στο βαθμό, που χτύπησε αποφασιστικά τη μεσαία και περισσότερο τη μεγάλη γαιοκτησία. Όμως ούτε αυτό συμβαίνει ενώ ο Φ.Α.Π. βρίσκεται σε μια τέτοια κατεπίθεση, ωστόσο δεν αποτελεί την κόρια πλευρά, στο ζήτημα της οικοδομικής γης, της πολιτικής της σημερινής κυβέρνησης. Αυτή η πολιτική δεν δίνει πραγματικά χτυπήματα υπέρ του λαού στο ιδιοτικό κεφάλαιο και τη μεγάλη γαιοκτησία. Αντί να τα βάζει μ' ένα τέτοιο τρόπο με την μικροϊδιοκτησία αλλη η κυβέρνηση θέλπει να προαχθήσει, αν ήθελε να διατηρησει για τον εαυτό της κάποια ίχνη προοδευτικότητας, στην αναγκαστική απαλλοτρίωση με μικρή ή καθόλου αποζημίωση, της μεγάλης γαιοκτησίας και πρώτα απ' όλα της εκκλησιαστικής και ν' αρχίσει να χτίζει κοινοτικές.

ΟΙ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Όχι δεν υπάρχει τίποτα το υλολαϊκό στη σημερινή πολιτική γης. Υπάρχει αρπαχτικότητα σε όλα τα επίπεδα από ένα χρηματιστικό κεφάλαιο που σήμερα θέλει ανάμεσα σ' άλλα να γίνει γαιοκτημόνας με έμμεση ή έμμεσο τρόπο, δεν υπάρχει δηλαδή μέριση της γαιοπρόσδοτου, αλλά μετατόπιση της από τη μικρή και μεσαία ιδιοκτησία προς το κράτος και το μεγάλο κεφάλαιο.

Αλλά μια τέτοια πολιτική γης έχει τα όρια της και τις αντιστάσεις της.

Όταν το σύνολο της αξίας μιας κατοικίας δίνει χρονιατικό εισόδημα μικρότερο από οποιοδήποτε ποσοστό κέρδους, είναι φανερό ότι οι νόμοι της εμπειρματικής παραγωγής, που ισχύουν ανέλεητοι, θα οδηγήσουν ήδη έχουν οδηγήσει σε μια πτώση της αξίας της δοσμένης οικοδομής. Αυτή η πτώση θα είναι ολόένα μεγαλύτερη στο βαθμό, που με το σημερινό ρυθμό των ενοικίων και με την αύξηση των άμεσων και έμμεσων φόρων, θα φτάσει κάποια στιγμή που από το ποσοστό κέρδους θα είναι μικρότερο και από την ίδια τη φθορά του σπιτιού, δηλαδή θα είναι αρνητικό. Μια τέτοια πρόβλεψη κάνει την πτώση της τιμής των σπιτιών, ιδιαίτερα των παλιών, όπου το έτος του ενοικίου έχει από καιρό καθηλωθεί, ιδιαίτερα. Έτσι καθώς το κόστος κατασκευής παρακολουθεί τον τιμητικό και η τιμή αγοράς του έτοιμου διαμερισματος, τέτοια, κανένα κεφάλαιο, που θέλει να λειτουργήσει σαν τέτοιο δεν επενδύεται στην οικοδομή.

Έτσι αυτός, που εμφανίζεται φαινομενικά, σαν ενοσημένος, ο ενοικιαστής πρόκειται να μετατραπεί, ήδη μετατρέπεται σε ένα τραγικό άνθρωπο. Σήμερα είναι σχεδόν αδύνατη η μετακίνηση μιας οικογένειας ενοικιαστών από ένα σπίτι σε άλλο, ακριβώς γιατί η προσφορά κατοικιών λιγοστεύει, αλλά και γιατί ο ενοικιαστής του, καλύτερου σπιτιού βρίσκεται σε πολύ ανώτερη θέση από τον ενοικιαστή ενός φθηνού διαμερισματος, που υποχρεώνεται να πληρώνει εν όψει του μελλοντικού παγεματος, υπέρποκο νοίκι. Ταυτόχρονα οι ιδιοκτήτες με το πρόβλημα της ιδιοκατοίκησης αρχίζουν να εξανισμούνται ή να εκβιάζουν τους ενοικιαστές.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία στο βαθμό που οι οικονομικοί νόμοι τραβάνε το δρόμο τους, ότι σ' ένα κοντινό μέλλον θ' αρχίσουν να κεραιργούν τα φαινόμενα της μαύρης αγοράς, οι τεραστίες προκταβολές, οι πλασματικές αποδείξεις, οι εκβιασμοί και ο πιο άγριος ανταγωνισμός για μια θέση σ' ένα σπίτι.

Τότε οι σημερινή υπερίθνηση απ' αυτής της κατάστασης θα βινυναι για ΣΥΝΕΧΕΙΑΣΤΗΣΕΛΑ

ΔΙΚΑΙΟΣ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΤΑΞΙΤΖΗΔΩΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

στον κρατικό κορβανά, να μοιράζει άδειες ταξί και να μαζεύει φόρους. Και να λύνει έτσι το συγκοινωνιακό πρόβλημα, σε βάρος συνολικά των εργαζόμενου λαού, μας και το ταξί έγινε αναγκαίο στο συγκοινωνιακό χάος της Αθήνας.

Αυτή την πολιτική, την πληρώνουν οι ίδιοι οι ταξιτζήδες, μιας και για να λειτουργήσουν έτσι τα ταξί, είναι απαραίτητο να έχουν φτηνό κόμιστρο. Και αυτός είναι ο λόγος που οι εκάστοτε κυβερνήσεις καθόριζαν την τιμή του κόμιστρου και δεν άφηναν ελεύθερη τη διαμόρφωσή της στην αγορά.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΤΑΞΙΤΖΗΔΩΝ

Μια τέτοια συνεχώς διατηρηθείσα της τιμής του κόμιστρου σε χαμηλά επίπεδα, παράλληλα με την αύξηση των κόστους λειτουργίας του ταξί, καθώς και οι συνεχείς αιτήσεις στα καταναλωτικά αγαθά, έρχονταν συνεχώς τα τελευταία χρόνια το βιοτικό επίπεδο των ταξιτζήδων. Η αναπλήρωση αυτού του χαμένου εισοδήματος γινόταν μέσα από το συνεχές ανέβασμα του χρόνου της εργάσιμης μέρας, μ' αποτέλεσμα σήμερα ο χρόνος αυτός να έχει οτάρει στις 12 ώρες. Αν ακόμα υπολογίσουμε πως η τρέχουσα πλειοψηφία των ταξί (12.500 περίπου) ανήκει το καθένα σε δύο ιδιοκτήτες, τότε καταλαβαίνουμε πως αυτός είναι και ο βασικός λόγος, που ο κλάδος των οδηγών ταξί, όλο και πιο πολύ εξαφανίζεται. Η αύξηση όμως αυτή του χρόνου εργασίας έχει συγκεκριμένα όρια και τα όρια αυτά έχουν σήμερα εξαντληθεί.

Η αξία του εμπορεύματος μεταφοράς προσώπων είναι η αξία των εμπορευμάτων, αυτοκίνητο (απόσβεση) και η συντήρησή του, ασφάλειες, καύσιμα και εργατική δύναμη για την κίνηση του αυτοκινήτου. Ακόμα το επιχειρηματικό κέρδος. Ο παρακάτω πίνακας δίνει τις τιμές, τον σε ένα χρόνο, σύμφωνα με στοιχεία του ΣΑΤΑ (Συνδικάτο Αυτοκινητιστών Ταξί) που δέχτηκε στις 10.1.85 το υπουργείο, αναπροσαρμοσμένο με τις αυτιμήσεις στις 18.6.85 χωρίς δηλαδή τις τελευταίες.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ

Αυτοκίνητο (απόσβεση σε 8 χρόνια) για κεφάλαιο 1.500.000	187.500
Συντήρηση - ανταλλακτικά	358.000
Ασφάλειες - φόροι	385.000
Καύσιμα	272.000
Υποθετικό μισθός με την αξία της εργατικής δύναμης για δύο	1.200.000
Επιχειρηματικό κέρδος	225.000
ΣΥΝΟΛΟ	2.627.500

* Παίρνουμε σαν τέτοιο μηνιαίο μισθό το ποσό των 80.000 δραχ. που αντιστοιχεί σε 1,6 εργαζόμενος σε μια 4εταμελή μέση οικογένεια σύμφωνα με την περιοδική ανακοίνωση του υπουργείου Κοινωνικών Υπηρεσιών.

Η πραγματική τιμή του εμπορεύματος μεταφοράς προσώπων στην ίδια περίοδο και παίρνοντας σαν μέσο όρο τα 80.000 γλ., κατά ταξί σαν μέσο όρο — αυτό είναι κοινά αποδεχτόδίνεται από τον πιο κάτω πίνακα:

Από χρέη 80.000 X 20 =	1.600.000
Από Σημιαία 50 X 300 =	1500 X 25 = 375.000
Από Αναμνηστικά 1.300 X 300 η =	450 X 200 = 90.000
Από προώθηση - κτηρητικά αποσκευές	2000
ΣΥΝΟΛΟ	2.085.000
ΔΙΑΦΟΡΑ	2627500 - 2085000 = 542.500 ή ποσοστό 26,6%

Αυτό σημαίνει ότι η τιμή του εμπορεύματος μεταφοράς προσώπων είναι κάτω από την αξία του κατά 20,6% περίπου, πριν τις τελευταίες αυτιμήσεις. Αυτό ακριβώς δείχνει την οικονομική εξαθλίωση των ταξιτζήδων, που ταυτόχρονα με τις άλλες συνθήκες δουλειάς, που έχουν σαν αποτέλεσμα τη μεγάλη ανάπτυξη των επαγγελματιών ασθενειών (δυσκοπάθεια, άσθμα, νευρικές διαταραχές κ.λπ.) και το μεγάλο φάρδιο εργασίας, δείχνουν το βαθμό της εκμετάλλευσής των εργαζόμενων.

ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΑΙΤΗΜΑ

Το αίτημα που έχουν οι ταξιτζήδες σ' αυτό τον αγώνα, είναι να ανείβει η τιμή του χιλιόμετρου από 20 δραχ. που είναι σε 27 δραχ. Και εδώ ακριβώς βρίσκεται το ζήτημα της υποστήριξης ή όχι του συγκεκριμένου αγώνα. Τόσο η κυβέρνηση όσο και το ψευτο - ΚΚΕ, προβάλλουν τη θέση πως η αύξηση αυτή δεν είναι σωστή γιατί χτυπάει το λαό που καλείται να την πληρώσει. Σε αυτή ακριβώς τη θέση στηρίζεται η προπαγάνδα τους, για να στρέψουν πλάτη το λαό, ενάντια στους απεργούς να τους απομονώσουν και να μπορεί έτσι η κυβέρνηση να κατεβάσει τα ΜΑΤ και να αιματοκυλάει τους απεργούς.

Δεν είναι όμως έτσι. Στην πραγματικότητα οι ταξιτζήδες δεν ζητάνε αύξηση του κόμιστρου. Μόνο φαινομενικά ζητάνε αύξηση. Αν δηλαδή η ουσιαστική τιμή του κόμιστρου μείνει σταθερή σήμερα αυτό θα σημαίνει ότι η πραγματική του τιμή θα έχει πέσει κατασφραγμένη από τον πληθωρισμό.

Και τον πληθωρισμό δεν τον φέρνουν οι ταξιτζήδες, ούτε οι άλλοι εργαζόμενοι όταν ζητάνε αυτιμήσεις. Τον πληθωρισμό τον φέρνει το κράτος αυτός ο μεγαλύτερος παραγωγός για λογαριασμό ολόκληρης της αστικής τάξης, με μοναδικό σκοπό να ρίξει πραγματικά τα μεροκάματα καθώς θα αφήνει σταθερές τις ονομαστικές τιμές του εργατικού μισθού. Γιατί οι εργαζόμενοι δεν διαθέτουν κανένα μηχανήμα που να τυπώνει χιλιάδικα. Από δω απορρέει αυτός ο ατελείωτος αγώνας μιας εργατικής τάξης, που τρέχει αγωνιώδικα πάντα πίσω από τον πληθωρισμό.

Με λίγα λόγια το αίτημα των ταξιτζήδων διατυπωμένο στη γλώσσα των πραγματικών τιμών θα ήταν: ΟΧΙ ΣΤΗ ΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΚΟΜΙΣΤΡΟΥ. Που σημαίνει ΟΧΙ στην κρατική κομπίνα να μας χτυπάει το μεροκάματο μέσω του πληθωρισμού, που σημαίνει ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟ, ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΚΡΙΒΕΙΑ.

Οι μισθοί πρέπει να τσακιστούν. Όχι μόνο ο αγώνας των ταξιτζήδων δεν φέρνει πληθωρισμό αλλά αντίθετα τον χτυπάει, χτυπάει τη βαθύτερη σκοπιμότητα του και τη λογική του γι' αυτό και στο βάθος είναι αγώνας όλου του εργαζόμενου λαού. Πιο συγκεκριμένα:

22% στο πετρέλαιο
36% στα ασφάλιστρα
16% στα λάστιχα
36% στα συνεργεία
30% στα λιπαντικά

Αυτό σημαίνει πως η τιμή της μεταφοράς έπεσε με αυτές τις αυτιμήσεις ακόμα πιο πολύ. Οι ταξιτζήδες απαιτώντας 27 δραχ., το χιλιόμετρο δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να θέλουν την τιμή στο ύψος της προηγούμενης αξίας. Είναι δηλαδή: 7 δραχ. X 80.000 = 560.000. Η αύξηση αυτή 560.000 είναι περίπου ίση με την προηγούμενη διαφορά, 542.500 δραχ. Αμύνονται δηλαδή στον πληθωρισμό. Και άλλος τρόπος πέρα από αυτόν δεν υπάρχει.

Σε μια περίοδο που η άμυνα απέναντι στην πληθωριστική πολιτική της κυβέρνησης, που σημαίνει ραγδαίο κατέβασμα της τιμής της εργατικής δύναμης, αποχτά καθοριστική σημασία για όλους τους εργαζόμενους, είναι απάτη και συνταξιακή με την κυβερνητική πολιτική, να χτυπιέται ο αγώνας

των ταξιτζήδων σαν αγώνας που φέρνει πληθωρισμό.

Γιατί αυτό σημαίνει η θέση του ψευτο - ΚΚΕ, που λέει πως το αίτημα αυτό θα είναι μια νέα αυτιμήση για τους εργαζόμενους.

Τη στιγμή που ο αγώνας αυτός πρωτοπόρα, και αν μάλιστα τελειώσει νικηφόρα, χτυπάει τον πληθωρισμό, βάζει φραγμό στις παραπέρα αυτιμήσεις από το κράτος και δείχνει το δρόμο, σ' όλους τους εργαζόμενους για την υπεράσπιση του βιοτικού τους επιπέδου.

Και ακόμα πιο πολύ καλλιεργεί την ενότητα της εργατικής τάξης με τα μικροαστικά φτωχά στρώματα, πάνω στον αγώνα για την υπεράσπιση των ενιαίων συμφερόντων.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Η Κυβέρνηση κατέβασε τα ΜΑΤ και χτύπησε την απεργία. Είναι η πρώτη φορά που τα ΜΑΤ χτυπάνε σ' αυτή την περίοδο απεργιακό κίνημα. Αυτό τα λέει όλα.

Είναι αποφασισμένη να μην δεχτεί το αίτημα των ταξιτζήδων, γιατί αυτό ΑΝΑΤΡΕΠΕΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ, που συμπυκνώνεται σε τούτο: Πείνα και εξαθλίωση για τους εργαζόμενους.

Και μόνο αυτό ανατρέπει τον προηγούμενο ισορροπισμό για το «λάθος αίτημα». Εκτός βέβαια και το ψευτο - ΚΚΕ έχει την άποψη πως η Κυβέρνηση κατέβασε τα ΜΑΤ για να προφυλάξει το λαό από την... ακρίβεια!

Σ' αυτό το σημείο του άρθρου, θα θέλαμε να ασχοληθούμε με δύο ζητήματα τακτικής της Κυβέρνησης.

● Το ένα είναι, η προσπάθειά της να συκοφαντήσει τον απεργιακό αγώνα των ταξιτζήδων και να τον απομονώσει από την υποστήριξη γενικότερα των εργαζόμενων, αλλά και ακόμα χειρότερα να στρέψει «μαχητικά» την κοινή γνώμη ενάντια στους απεργούς. Τρία είναι τα επιχειρήματά της:

α. Ότι είναι κεφάλαιο, κατά τη προσφιλή της μέθοδο, να βυθίζει κεφάλαιο και να χτυπάει τους μικροπαραγωγούς, εξαπλώνοντας το... σοσιαλιστικό (!) της μένος, τη στιγμή που η ίδια είναι εκφραστής του πιο μαύρου κεφαλαίου του κυρίαρχου κρατικοοικονομικού κεφαλαίου.

β. Ότι οι ταξιτζήδες είναι «αλήθεις» και μάλιστα, αν δεν κάτσουν καλά θα τους τιμωρήσει και θα τους πάρει πίσω «τις παράνομες άδειες». Έρχεται δηλαδή το ίδιο το κράτος να παραδέχεται από τη μια ότι σημαίνει καλίπτε μια παρανομία και μάλιστα πέσει το ίδιο στην πολιτική «αλητεία» όταν θέλει να εκθιάσει στη συνέχεια ή όχι κατά την άποψή του, της παρανομίας.

γ. Ότι η απεργία των ταξιτζήδων συμφέρει την κυβέρνηση, γιατί φέρνει αύξηση στα έσοδα του Ε.Α.Σ. Σ' αυτό το τελευταίο αξίζει να σταθούμε.

Γράναμε στην αρχή του άρθρου μας, ότι το ταξί είναι αναγκαίο συμπλήρωμα της αστικής συγκοινωνίας ιδιαίτερα στην Αθήνα. Αυτή η ιδιομορφία, καθόρισε τόσο τον μεγάλο αριθμό των ταξί, όσο και γενικά τη χαμηλή τιμή του κόμιστρου. Το ότι το ταξί στην Αθήνα είναι έτσι όπως είναι και δεν είναι όπως το ταξί της Γαλλίας ή του Λονδίνου, αυτό καθορίστηκε από την πραγματικότητα που λέει ότι η αστική συγκοινωνία δεν μπορεί όπως είναι διαθρομβωμένη, από την περιφέρεια προς το κέντρο και αντίστροφα, να καλύψει ολόκληρο το φάσμα της μεταφοράς των προσώπων ιδιαίτερα από ένα σημείο στην περιφέρεια σ' ένα άλλο σημείο στην περιφέρεια. Από την άλλη μεριά ο αργός χρόνος κίνησης των λεωφορείων και η έλλειψη υπογείου μετρό σε ευρεία διακλάδωση κάνουν απαραίτητη την κίνηση του ταξί και από την περιφέρεια προς το κέντρο. Δηλαδή χωρίς το ταξί ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΕΙ σήμερα το συγκεκριμένο σύστημα μεταφοράς.

Ακόμα και να υποθέσουμε πως σε μια πρώτη φάση, η απεργία των ταξιτζήδων, ανεβάσει τα έσοδα του Ε.Α.Σ. και τον τρόλλεϊ, πράγμα που θα εξυπηρετούσε την κυβέρνη-

ση για τη μείωση των ελλειμμάτων αυτών των οργανισμών αυτό δεν μπορεί παρά να έχει ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΑ ΟΡΙΑ. Κάποια στιγμή, μετά από μια διαρκή απεργία, ολόκληρο το σύστημα της μεταφοράς θα τινάζοταν στον αέρα.

Όμως δεν είναι μόνο η οικονομική σημασία μιας απεργίας. Ιδιαίτερα μετά το χτύπημα της αστυνομίας, αυτή αποχτά μια τεράστια πολιτική σημασία, τέτοια ώστε κάθε πρόταση που δεν έχει μέσα της την παραπέρα μεγαλύτερη κλιμάκωση του αγώνα, στην ουσία να χτυπάει ολάκερο το απεργιακό κίνημα των εργαζόμενων.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟ - ΚΚΕ

Το ψευτο - ΚΚΕ είναι ο βασικός υπονομευτής και ανοιχτός προπαγανδιστής της κυβερνητικής γραμμής. Βασικός του στόχος είναι να ξεκοψει τον αγώνα των ταξιτζήδων από το λαό, χτυπώντας ΤΟ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟ ΑΙΤΗΜΑ της απεργίας.

Στο άρθρο του «Ρ» που δημοσιεύουμε μέσα από τον ύπουλο τρόπο του «χάλοπ» χτυπά ανοιχτά το αίτημα του αγώνα

κηφόρα διέξοδο στον αγώνα, ακριβώς γιατί ακριβώς εκφράζει το τ-διωτικό κεφάλαιο, ένα κεφάλαιο που έχει συμφέρον από την πολιτική της εξαθλίωσης των εργαζόμενων, το κατέβασμα του εισοδήματός τους, για το μέγιστο των κερδών τους. Και ακριβώς τη στιγμή που ο απεργιακός αγώνας των ταξιτζήδων αντιστρατεύεται έμπρακτα αυτή την πολιτική, και αποχτά μια κλιμάκωση, τόσο σε αγωνιστικότητα, όσο και σε διάρκεια, δεν μπορεί παρά να τον χτυπήσει. Άλλωστε κάτι τέτοιο κάνει και σήμερα με έναν αρκετά «έξυπνο» και ύπουλο τρόπο.

Η πολιτική της προπαγάνδα μετατοπίζεται από την αντίθεση των ταξιτζήδων προς την κυβέρνηση, στην αντίθεση του κόσμου προς τους ταξιτζήδες. Εκεί βλέπει μια ευρύτερη εκλογική πελατεία. Έτσι και η παλιά δεξιά, οξύνει την αντίθεση των ταξιτζήδων προς το λαό, χτυπώντας τον απεργιακό αγώνα.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑ

Δεν θα θέλαμε σ' αυτή τη σχέση της εξέλιξης του αγώνα να περά-

ΕΠΙΒΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΟ

Ποιος κερδίζει με την αύξηση του κόμιστρου;

Τομοδάκη Ζαφείρια (εργάτρια «Πιστεύω» πως φτηνή μετακίνηση για τον εργαζόμενο γίνεται μόνο στις αστικές συγκοινωνίες. Μόνο που αυτές δεν είναι λειτουργικές

παίτησαν να κουν για παράδειγμα φτηνότερα ανταλλακτικά. »

Δημήτρης Μουρουγιώργος (ιδιωτικός υπάλληλος) «Θέλω να ρωτήσω τι αυτιμήσει πηρε ένας υπάλληλος για να μπορεί να δώσει και στο ταξί. Γιατί τελικά εγώ θα το πληρώσω. Μ' αυτό θέλω να βω πως το πρόβλημα της ακρίβειας είναι γενικό γιατί και μένα δε μου περιοστούουν χρήματα. Ετσι γι' αυτό το αίτημα τους είμαι ενάντια στην απεργία. Νομίζω όμως ότι τα άλλα (φορολογία, ανταλλακτικά κ.α.) είναι αυτιμήσιμα.»

Με τις προτάσεις του για «στασεις εργασίας» προπαγανδίζει τη γραμμή της κυβέρνησης, ότι τάχα η απεργία τη συμφέρει οικονομικά και υπονομεύει έτσι την παραπέρα κλιμάκωση του αγώνα. Δεν είναι άλλοστε τυχαίο, πως λίγο πριν τα ΜΑΤ χτυπήσουν τους απεργούς, το ψευτο - ΚΚΕ είχε αρχίσει να αποχωρεί από το Σύνταγμα.

Το ψευτο - ΚΚΕ ακολουθεί αυτή την τακτική γιατί αποτελεί το δεκάνικη της κυβέρνησης για το πέραςμα συνολικά μέσα στους εργαζόμενους της πολιτικής της πείνας και της εξαθλίωσης. Σε κριση σύμ-μαχία με τον Παπανδρέου, έχει αναλάβει το ρόλο του πυροσβέστη του απεργιακού κινήματος. Και όταν μια απεργία ξεφυύγει από τα όρια των διαδωρο στάσεων και τον 24ωρο απεργιών - κοροϊδία, τότε αναλαμβάνει το ανοιχτό τους χτύπημα.

Αυτό έκανε και θα κάνει στην απεργία των ταξιτζήδων και στην παραπέρα πορεία του αγώνα.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΔΕΞΙΑΣ

Η Ν.Δ. είδε τον αγώνα των ταξιτζήδων σαν μια καλή ευκαιρία για να τραβήξει αναχαχτισμένα μικροαστικά στρώματα πολιτικά προς το μέρος της. Και αυτή την πολιτική ακολουθεί ιδιαίτερα μέσα από τον τίπο της.

Και πραγματικά μια τέτοια πολιτική είναι σήμερα επικίνδυνη στο βαθμό που η «αριστερά» στη συνείδηση των ταξιτζήδων είναι διατεθειμένη να χτυπήσει τον αγώνα τους, στο όνομα μάλιστα «της εργατικής τάξης».

Και αυτό είναι το βασικό στη δουλειά των κομμουνιστών και τον πρωτοπόρο ταξικά συνδικαλιστών ταξιτζήδων.

Να αποκαλύψουν ότι αυτή η «αριστερά» δεν είναι τίποτα άλλο από μια νέα δεξιά, και ταυτόχρονα να ξεσκεπάσουν τη Ν.Δ. σαν το κόμμα εκείνο που δεν μπορεί να δώσει νι-

δημοκρατία του μέτωπου των ταξιτζήδων με το επιβατικό κοινό και τους άλλους εργαζόμενους. Η διαφύση του κόσμου γύρω από την πραγματική κατάσταση του κλάδου, το κάλεσμά του για έκφραση συγκεκριμένης συμπαράστασης, θα δυνάμουν αποφασιστικά το μέτωπο των απεργών και θα αδυνάτιζε το μέτωπο της αντίδρασης. Σε τελευταία ανάλυση, όλος ο αγώνας θα εξαρτηθεί απ' αυτό το σημαντικό ζήτημα. Σ' αυτό δίνεται η πάλη. Και πιστεύουμε πως στο μέτωπο αυτό η διοίκηση του ΣΑΤΑ βρίσκεται πίσω.

Ακόμα πιστεύουμε πως στις ίδιες τις κινητοποιήσεις, πρέπει να παίρνουμε υπ' όψιν αυτό το μέτωπο και να αποφεύγουμε ενέργειες που θα έδιναν την ευκαιρία στην κυβέρνηση να οξύνει την αντίθεση ταξιτζήδων «επιβατικού κοινού». Κάτι τέτοιο έγινε την Τρίτη το μεσημέρι όταν η Κυβέρνηση έκοψε τις γραμμές των τρόλλεϊ, εκμεταλλευόμενος το κλείσιμο του δρόμου στο Σύνταγμα, αν και μπορούσε να τα κινήσει περιφερειακά, όπως το κάνει συνήθως σε παρόμοιες περιπτώσεις.

Πρέπει με λίγα λόγια, να παίρνουμε πάντα υπ' όψιν σε κάθε μας κινητοποίηση τη συνείδηση του κόσμου και την ανάγκη της κατάχτησής του με το μέρος μας. Μετά το χτύπημα των ΜΑΤ, αυτό είναι πιο εύκολο για μας.

● Νομίζουμε πως η διοίκηση πρέπει ξεκάθαρα να προανατολιστεί και να ετοιμαστεί για έναν μακρόχρονο σκληρό και αποφασιστικό αγώνα.

Άλλος δρόμος για τη νίκη δεν υπάρχει. Το ζήτημα της συγκρότησης απεργιακού ταμείου, έχει πρώτη θέση ανάμεσα στα άλλα οργανωτικά ζητήματα.

Η ΟΑΚΚΕ δηλώνει τη θερμή της υποστήριξη στον αποφασιστικό αγώνα των ταξιτζήδων. Τον θεωρεί δικαιο και πρωτοπόρο αγώνα ενός κομματιού του εργαζόμενου λαού, που σήμερα στενάζει κάτω από το βάρος της επίθεσης που εξαπέλλισε η αστική τάξη.

Ο αγώνας αυτός ανοίγει το δρόμο για ένα νέο απεργιακό κίνημα και στρέφεται συνολικά απέναντι στην αστική τάξη και στους πολιτικούς της εκπροσώπους.

Είναι ένας αγώνας δικαίος και πρέπει να υποστηριχθεί!

Ο ΑΡΑΒΙΚΟΣ ΔΙΜΕΤΩΠΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

θώς η ζωή θα τον υποχρεώνει να πάρει καθαρά το μέρος είτε της ΟΑΠ είτε της Ρωσίας. Είναι φανερό ότι αυτή η κυβέρνηση έχει κάνει ήδη την επιλογή της. Κάθε φορά που η Συρία σφάζει Παλαιστίνιους ο Παπαντρέου σφουρίζει αδιάφορα. Μόνο που για κακή του τύχη την τελευταία φορά έσφιγγε το χέρι του Σύρου στρατηγού Τλας στην Αθήνα όταν αυτός έσφιγγε το λαιμό των Παλαιστίνιων στην Τρίπολη. Έτσι ο βομβαρδισμός της ΟΑΠ από τους Ισραηλινούς του έδωσε την ευκαιρία να εκφράσει στο διαπασόν την —βαθύτατη οργή του— γι αυτή την πρωτοφανή ενέργεια ελιπίζοντα έτσι να μαλακώσει τις υποκιές των Παλαιστίνιων ότι κάτι δεν πάει καλά μ' αυτόν και τη «φιλία» του.

Ο Ελληνικός λαός έχει την υποχρέωση να εκφράσει με κάθε τρόπο, όσο γίνεται πιο έντονα, την υποστήριξη στο δικαιο αγώνα του λιβανέζικου και του παλαιστινιακού λαού ενάντια στις υπερδυνάμεις και τα τσιράκια τους, ξεσκεπάζοντας τον ελεεινό ρόλο των μεγάλων κομμάτων της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού, που κυριολεκτικά εξοργίζονται όταν ένας λαός τα βάζει και με τις δύο υπερδυνάμεις το ΠΑΣΟΚ και το ψευτο - ΚΚΕ με τη Συρία - Ρωσία και η Ν.Δ. με το Ισραήλ - ΗΠΑ, δεν λένε κουβέντα για Λίβανο και Παλαιστίνιους. Με την πολιτική τους, τη διχαστική και ξενοδόουλη αυτά τα μεγάλα κόμματα, αν έγκαιρα δεν ξεσηκωθεί ενάντια τους ο λαός, νομοτελειακά οδηγούν τη χώρα μας σ' ένα νέο Λίβανο.

Ο ελληνικός λαός, σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά, πρέπει να παρακολουθήσει με προσοχή τις μεσανατολικές εξελίξεις και να διδάχεται από αυτές ανεβάζοντας σκαλί με σκαλί και την πρακτική του συμπαράσταση στους δικαίους αγώνες της περιοχής.

Ας μη ξεχνάμε άλλοστε πόσο κοντά είναι η Κύπρος στο Λίβανο.

Φτάνει πια η κοροϊδία. ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Έχοντας αναθέσει την στρατηγική στις καταστατικές αρχές του ΠΑΣΟΚ και σε καμιά ευκαιριακή συνθηματολογία ο Παπανδρέου έχει αναλάβει προσωπικά την ταχτική του κόμματος της κυβέρνησης και του κράτους.

Η ταχτική δεν χωρίζεται από την στρατηγική με ένα σεινικό τείχος, αλλά είναι δεμένη άρρηκτα μαζί της και την υπηρετεί. Επί πλέον σε κα-

πομάκρυνσης» σε 5 χρόνια ήταν από την αρχή μια εξαπάτηση του λαού μια προσπάθεια εκτόνωσης της αγανάκτησης και εξοικείωσης με την ιδέα της παραμονής των βάσεων.

Με την εξάνση της σύγκρουσης ΗΠΑ - Κυβέρνησης λόγω της σύμπτωσης της δεύτερης με το σοσιαλιμπεριαλισμό στα ευρύτερα διεθνή και τοπικά ζητήματα ο Παπανδρέου που ήθελε κατά κάποιο τρόπο να διαπραγματευτεί αργότερα το ζήτημα της παραμονής των βάσεων, υποχρεώνεται να το κάνει σήμερα πιο συγκεκριμένα υποχρεώνεται να το κάνει κάτω από την πίεση της μη παράδοσης των F-16, και πιθανότατα την έμμεση πίεση των ΗΠΑ προς την κατεύθυνση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Έτσι υποχρεώνεται να προετοιμάσει το έδαφος πολιτικά, πρώτα στο κόμμα του και μετά στο λαό.

Η υποθέτηση του ανοιχτά στην Κ.Ε. ότι το ζήτημα της απομάκρυνσης των βάσεων αποτελεί στρατηγικό ζήτημα αποκαλύπτει με σαφήνεια την απόφαση του να προχωρήσει σύντομα σε ρητή υπόσχεση παράτασης της παραμονής του προς τις ΗΠΑ μια και ένα υποίθηται στρατηγικό ζήτημα δεν λύνεται μέχρι το 1988 όπου εκπνέει η συμφωνία για τις βάσεις.

Είναι φανερό ότι σ' αυτή του την απόφαση έχει εξασφαλισμένη την κατ' αρχήν «κατανόηση» των σο-

βιετικών όπως αυτό αποδεικνύεται από το γεγονός, ότι μετά από την έμμεση αυτή, πλύν όμως σαφή, ομολογία, ξεπουλήματος το ψευτό-ΚΚΕ δεν κούνησε ούτε τόσο δα το δακτύλιό του. Ούτε για τα μάτια.

Όμως ο λαός δεν ξέρει από ιδιωματικές, τέτοιοι είδους οππορτουνιστές και μυστικές συμφωνίες. Οι βάσεις πρέπει να φύγουν. Οι υπερδιονάμεις στην Ελλάδα φέρνουν τον πόλεμο, το φασισμό και το διχασμό του λαού. Κάθε μία επί πλέον, αντικειμενικά, όχι μόνο δεν απομακρύνει, αλλά προωθεί την επέμβαση και την διεύθυνση της άλλης. Ο λαός μας δεν πρέπει ούτε για μια στιγμή να στηριχθεί στην μία υπερδιονάμη για να αποκρούσει την άλλη, σε μια στιγμή μάλιστα όπου καμιά από τις δύο δεν έχει την απόλυτη κυριαρχία μέσα στην χώρα και δεν είναι σε θέση να επιβάλλει το δικό της φασισμό.

Πρέπει να ξεπεταχτούν οι βάσεις. Πρέπει να φύγουμε από το ΝΑΤΟ τώρα, άμεσα, δίχως κανένα προηγούμενο όρο. Αν οι σοβιετικοί δουν μέσα από κάτι τέτοιο τη δυνατότητα της αύξησης του δικού τους ρόλου, ακόμα και αν αποζητήσουν την κυριαρχία στη χώρα, είναι δουλειά του ελληνικού λαού, του μαχητικού και θαρραλέου αυτού λαού, να τους αντιμετωπίσει. Κανενός άλλου.

Αν ο Παπανδρέου στο όνομα των σκοτεινών του σχεδίων και των επι-

κινδύνων παιχνιδιών του παρατείνει την παρουσία των αμερικάνικων βάσεων η κυβέρνηση του θα πρέπει να τσακιστεί, κάτω από την καθολική λαϊκή αποδοκιμασία.

Ταυτόχρονα όμως ο λαός μας πρέπει να τσακίσει την στρατηγική, ιμπεριαλιστική πορεία του Παπανδρέου προς τους σοβιετικούς σοσιαλιμπεριαλιστές και στην πρόσδεση ουσιαστικά στο δικό τους πολιτικό άρμα.

Κάθε μορφή διείσδυσης του σοσιαλιμπεριαλισμού πρέπει να ξεσκεπαστεί ως προς τη φύση της και να καταγγείλει και πάνω απ' όλα να καταγγείλει η τεράστια στρατιωτική της παρουσία στα νερά του Αιγαίου.

Τα παλιά συνθήματα του ανεξαρτησιακού κινήματος πρέπει να ξανά βροντοφωνηθούν δίπλα στα συνθήματα που επιβάλλει σήμερα η μεγάλη πάλη ενάντια στο σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό.

- ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ
- ΕΞΩ ΤΟ ΝΑΤΟ
- ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ ΜΑΣ ΤΑ ΡΩΣΙΚΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ
- ΟΧΙ ΣΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΔΙΕΙΣΔΥΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
- ΟΥΤΕ ΑΜΕΡΙΚΗ - ΟΥΡΕ ΡΩΣΙΑ
- ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ... ΟΤΙ ΦΑΜΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΥΣΗ

Με αφορμή την συνέντευξη που έδωσε ο Παπανδρέου στη Γερμανική τηλεόραση ZDF αλλά και την γενικότερη στάση της κυβέρνησης απέναντι στην ΕΟΚ τελευταία, κάνει πολλούς να μιλούν για ένα διαφορετικό κλίμα Είναι αυτό μια πραγματικότητα; Μήπως ο Παπανδρέου άλλαξε στάση απέναντι στην ΕΟΚ;

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Είναι γεγονός, ότι το ΠΑΣΟΚ αντιμετωπίζει σοβαρότατα προβλήματα στην οικονομία, είναι επίσης αίσιος το πράγμα που το γνωρίζει ο Παπανδρέου, ότι δεν μπορεί να περιμένει οικονομική βοήθεια από την Ρωσική υπερδιονάμη. Αν ήταν σε θέση η Ρωσία να βγάλει την Ελλάδα από την οικονομική κρίση, θα το είχε κάνει προτού με τις άλλες χώρες, που βρίσκονται κάτω από την ομπρέλα της. Όμως παρατηρούμε, ότι αυτές οι χώρες στρέφονται για δάνεια στο Δ. Ν. Τ. και στις χώρες της Δυτικής Ευρώπης. Παράδειγμα είναι η Πολωνία, που έχει αρκετό δισ. δολάρια χρέος στα παραπάνω ταμεία.

Βέβαια δεν είναι μόνο το παρόν και το μέλλον για την Ελλάδα, αλλά είναι και το παρελθόν που δείχνει ότι η χώρα μας έχει σε ένα αρκετό βαθμό οικονομική εξάρτηση από τις χώρες της ΕΟΚ.

Έτσι λοιπόν ο Παπανδρέου ακολουθεί απέναντι στην ΕΟΚ μια διπλή ταχτική, από τη μια υπονομεύει και διασπάει τις χώρες της ΕΟΚ σε κάθε πρωτοβουλία του που πέρνεται για την Ευρωπαϊκή Ενοποίηση, από την άλλη μεριά προσπαθεί να αξιοποιήσει την σχέση της χώρας με την ΕΟΚ, για να πάρει την μέγιστη οικονομική «βοήθεια». Με αυτή του την ταχτική ο Παπανδρέου παίζει από τη μια το παιχνίδι της Ρωσικής υπερδιονάμης, γιατί παρεμποδίζεται η αμυντική θωράκιση της Ευρώπης απέναντι στην Ρωσική απειλή και από την άλλη, οδηγεί τη ελληνική οικονομία σε μεγαλύτερη εξάρτηση, από τις ιμπεριαλιστικές χώρες της ΕΟΚ.

Την διπλή αυτή ταχτική την κατευθύνει με βάση τις εξελίξεις. Έτσι την περίοδο αυτή που βρίσκονται σε όξυνση οι σχέσεις της Ελλάδας με τις ΗΠΑ και που βλέπεται ότι θα εισπράξει αρκετά δισ. από τα ταμεία της ΕΟΚ, ο Παπανδρέου θολώνει τα νερά.

«ΑΜΥΝΤΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ» ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Στη συνέχεια ανάμεσα στην Ελληνική και τη Γερμανική Κυβέρνηση υπήρξαν κόντρες, στα ζητήματα εννοποίησης της Ευρώπης, σχέση στο ΝΑΤΟ, Ελληνοτουρκικά και Κυπριακά. Έτσι λοιπόν τον τελευταίο καιρό, όπως διαπιστώνουν, τόσο ο φιλοκυβερνητικός όσο και ο αντιπολιτευόμενος τύπος το Υπουργείο Εξωτερικών της Δ. Γερμανίας διαφωνεί έντονα με την Ελληνική εξωτερική πολιτική.

Είναι βέβαιο, ότι οι Ελληνοαμερικάνικες σχέσεις και τα προβλήματα που προέκυψαν με τις αποκαλύψεις Μποζαν, δεν αφήνουν αδιάφορους τον Χ. Κολ., και τους συνεργάτες του.

Πρέπει εδώ να σημειώσουμε, ότι κάθε Ιδρυση δίνεται από την Γερμανική κυβέρνηση «βοήθεια» στην Ελλάδα στην Τουρκία και στην Πορτογαλία.

Μάλιστα μέσα στον Οκτώβριο πρέπει να αρχίσουν οι διαπραγματεύσεις, για το επόμενο Ιδρυση που αρχίζει την 1.1.86. Θάβηλε λοιπόν ο Παπανδρέου να πάρει, ότι μπορεί παραπάνω από τους Γερμανούς και συγχρόνως να μην ανατραπεί η αναλογία υπέρ της Τουρκίας. Στο σημείο αυτό πρέπει να τονίσουμε, ότι έχει επιτευχθεί μια σημαντική απόδοση στην Γερμανοτουρκικές σχέσεις το τελευταίο διάστημα. Στο παρελθόν Ιδρυση η Γερμανική «βοήθεια» ήταν 70 εκατομμύρια μάρκα στην Ελλάδα και 130.000.000 μάρκα στην Τουρκία.

Αυτοί είναι συνολικά οι λόγοι, που υπαγόρευαν στον Παπανδρέου, να δώσει μια συνέντευξη στην ZDF τόσο εγκωμιαστική για την Ελλάδα. Δεν πρέπει όμως να μας αποπροσανατολίζει αυτή του η ταχτική, γιατί πρέπει να γνωρίζουμε όπως σιγά - σιγά αντιλαμβάνονται και οι Ευρωπαίοι ηγέτες ότι αυτό που παραμένει σταθερό είναι η φιλορωσική πολιτική του.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟ ZDF ΥΜΝΟΙ ΣΤΗΝ ΕΟΚ

Ενώ ο υφυπουργός Εθνικής Οικονομίας Π. Ρουμλιώτης, παρέδινε στον πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ζακ Ντελόρ το πρώτο Ελληνικό Μ.Ο.Π. ο Παπανδρέου δήλωνε στη γερμανική τηλεόραση: Θέλουμε εγκαίρως να συνεργαστούμε στο πλαίσιο της Ευρώπης (και τους κανόνες που τη διέπουν) και τους οποίους όλοι αποδεχόμαστε ομόνυμα. Θα ανταποκριθούμε στις υποχρεώσεις μας. Και συνεχίζει: Μπορώ να πω, όμως, ότι τα πράγματα είναι σήμερα κάπως καλύτερα από πριν. Και αυτό είναι το αποτέλεσμα της απόφασης της Κοινότητας — που αποτελεί κάπως και δική μου επιτυχία — να δεχτεί αυτό που ονομάζουμε Μεσογειακά Ολοκληρωμένα Προγράμματα.

Συγχρόνως, όπως πληροφορούνη οι φιλοκυβερνητικές εφημερίδες, στις επόμενες βδομάδες η Ελληνική Βουλή θα ψηφίσει το σχέδιο νόμου «κώρωση συνθήκης για προσχώρηση της Ισπανίας και της Πορτογαλίας στην ΕΟΚ». Βλέπουμε λοιπόν, ότι η Ελληνική Κυβέρνηση σε αυτή την φάση θέλοντας να αποσπάσει χρήματα - δά-

Η Συνεδρίαση της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ.

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

Γιατί, όταν τα πολιτικά κόμματα, σαν εκφραστές των συμφερόντων τάξεων ή τμημάτων τάξεων, μάχονται για την κατεύθυνση της πολιτικής εξουσίας, αυτό ακριβώς εννοούν. Τα αστικά κόμματα προσπαθώντας να συμφέροντα της τάξης τους αλλά και αυτά των (διαίτητων) τμημάτων της που εκφράζουν, προσπαθούν να ελέγξουν και να βάσουν στην υπηρεσία τους τον αστικό κρατικό μηχανισμό. Από την άλλη μεριά το προλεταριακό κόμμα προσπαθεί να αντρίψει το αστικό κράτος και στη θέση του να οικοδομηθεί το κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου. Μέσος όρος δεν υπάρχει.

Αν εννοούν την προώθηση μιας σχετικής αυτοδυναμίας τους κράτους τους, από το κόμμα που κυβερνάει κάθε φορά, αυτό ίσως μπορεί να γίνει αντιληπτό σε χώρες με δεκαετίες και εκατονταετίες κοινοβουλευτικού παρελθόντος, με δεδομένη και κατοχυρωμένη την, σχεδόν χωρίς κλιδωνισμούς, εναλλαγή των αστικών πολιτικών κομμάτων στη διακυβέρνηση. Στην Ελλάδα όπου οι ανταγωνισμοί των διαφόρων τμημάτων της αστικής τάξης εκφράζονται σαν βασικά με αξιωματικό και πολλές φορές με βίαιο τρόπο, είναι φυσικό η προβολή ενός τέτοιου ενδεχόμενου να θεωρείται σαν απάτη ή απατάτη. Γιατί ποιος μπορεί να ισχυρισθεί στα σοβαρά το αντίθετο, ότι για να καταλάβει κάποιος θέση όχι ανώτερου ή ανώτατου κρατικού στελέχους, αλλά απλού υπάλληλου στο δημόσιο, ακόμα και αντιδίκου του έργατος σε προβληματική ή «κοινωνικοποιημένη» κρατική επιχείρηση, πρέπει να είναι μέλος φίλος ή συστημένος από το κυβερνητικό κόμμα.

Στη λογική του Α. Παπανδρέου δεν βρίσκεται ούτε το ένα, ούτε το άλλο ενδεχόμενο. Τώρα πια κανένα στέλεχος του ΠΑΣΟΚ δεν θα μπορεί να κατέχει και και κομματικό και κυβερνητικό πόστο. Αυτό το δικαίωμα το κράτση μόνο για τον εαυτό του και το παραχώρησε στον έμπιστο του Τσοχατζόπουλο και στον Αλεξάρ. Η ταυτότητα του κομματικού και κυβερνητικού τα-

τόχρονα στελέχους εξασφαλίζει για μερικά μέλη της Κ.Ε. και του προηγούμενου Ε.Γ. του ΠΑΣΟΚ τη δυνατότητα και της προς τα έξω μαζικής τους προβολής αλλά και της ανάπτυξης της ατομικής τους επιρροής στον κομματικό μηχανισμό. Οι δύο αυτές πλειρές ήταν που έδιναν σ' ορισμένους την εικόνα, τον έστω και σε μικρογραφία, πολιτικού ηγέτη. Ο Α. Παπανδρέου τώρα με μια κίνηση τους ακρωτηριάζει, τους υποχρεώνει να στηριχτούν σ' ένα πόδι. Η στο κόμμα ή στο κράτος. Την επιλογή φυσικά θα την κάνει ο ίδιος, κατά βούληση.

Τώρα πια κανένας απ' αυτούς τους λιγότερο ή περισσότερο ανερχόμενους αστέρους του ΠΑΣΟΚ δεν θα αισθάνεται εξίσου με προηγούμενα ασφαλή. Μόνο το κόμμα δεν του παρέχει μαζικό πεδίο αναφοράς, μόνο το κράτος δεν τον καλύπτει απ' τις πλάτες. Και θα έχουν όλοι τους ζωντανές ακόμα τις εικόνες εκείνων που σε μια νύχτα κατάρρευσαν, που έμαθαν από το φωνικό δελτίο ειδήσεων τον 9.30' ότι «έθεσαν εαυτόν εκτός κινήματος».

Εδώ είναι σκόπιμο να επισημανθεί ότι με την τελευταία σύνοδο της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ ημιομοιοποίηθηκε η ύπαρξη τάσεων και ομάδων μέσα στους κόλπους της. Ενώ όλες οι αστικές εφημερίδες έγραφαν κατά κόρον, για την ύπαρξη ισάριθμων σχεδόν ομάδων με τα απολακτισμένα προηγμένα του Ε.Γ., κανείς δεν έκανε τον κόπο ούτε πήρε την ευθύνη να διαμείσει ή να διασκεδάσει αυτή την εικόνα. Κι ο Ανδρέας Παπανδρέου δεν είχε κανένα λόγο να το κάνει και γιατί έτσι βάσει μελλοντική παρακαταθήκη για το χιπήμα του οποιοδήποτε, στη βάση της μονολιθικότητας του ΠΑΣΟΚ, αλλά και γιατί η ανοιχτή σήμερα ύπαρξη ομάδων είναι κάτι που τον βολεύει, αφού τον βοηθάει στο αγαπημένο του κόμμα να παραστήσει τον ασφυκτικό πιεζόμενο, στους μεν από τα αριστερά, στους δε από τα δεξιά. Ένας να χρησιμοποιεί τη μία ομάδα ενάντια στην άλλη, ν' αναστρέψει τη μια σε βάρος της άλλης. Ένας είναι ο όρος. Καμιά τάση να μη δυναμώσει τόσο ώστε να του αμοιβαθηθεί ο ηγετικός, ηγεμονικός

θα λέγαμε καλύτερα, ρόλος.

Το στόχο αυτό υπηρετεί το σχέδιο που κανονικά, μας και αποδίδει πιστότερα την πραγματικότητα, έπρεπε να ονομασθεί «διχωρισμός των στελεχών από το κόμμα ή το κράτος». Όμως, επειδή τίποτα δεν πρέπει να επισφραχτεί στην τύχη, προωθήθηκε για έκκριση «κανονισμός λειτουργίας της Κ.Ε.», που περιορίζει ασφυκτικά ακόμα και αυτά τα ήδη στενά περιθώρια κριτικής μέσα στα πλαίσια της Κ.Ε., με φερόμενο σαν εμπνευστή του τον πρόεδρο του «πειθαρχικού» Δ. Παγοπόπουλο.

Βέβαια και μέσα στο νέο Ε.Γ. υπάραυον εκφραστές των απόψεων των πρώην μελών αυτού του οργάνου. Το σίγουρο όμως είναι ότι αντικειμενικά υπάρχει απόσταση, λιγότερο ή περισσότερο μεγάλη, μεταξύ του υποστηριχτή μιας απόψεως και του παραγωγού της. Το ότι η δαμόκλεια σπάθη κρέμαται τώρα και πάνω από κεφάλια, που μέχρι πρότινος θα ήταν αδιανόητο να σκεφτούν ένα τέτοιο ενδεχόμενο, δεν μπορεί παρά να δημιουργεί τριβές. Επειδή οι ιντριγκες συνήθως δεν έχουν καλή κατάληξη, ο Παπανδρέου στην προσπάθειά του να απομονώσει τον όλοιο αντιπάλου καταφέρνει ταυτόχρονα και να αυτοπονοωθεί. Γιατί κανείς δεν μπορεί να έχει και την «πίττα ολόκληρη και το σκύλο χορτάτο». Αυτή την απλή αλήθεια εκφράζει η μαζικότερα εκφρασμένη απ' ότι άλλοτε αντίθεση στις προτάσεις Παπανδρέου, μέσα απ' τις ψηφοφορίες της τελευταίας συνόδου της Κ.Ε. Έτσι, ολοκληρώνεται ένα φαινόμενο που νομοτελειακά θα εκφραζόταν και μέσα στο ΠΑΣΟΚ, μιας και είναι ένα κόμμα της αστικής τάξης. Η εμφάνιση δηλαδή και συγκρότηση ομάδων ανοιχτών, αλληλοσυγκρουόμενων και αλληλοσπαρσόμενων, που ο μεταξύ τους ινδιεντικός κριός είναι ισχυρός όσο κατέχουν εξουσία.

Οι αναδιαιθρήσεις του εκτελεστικού γραφείου του ΠΑΣΟΚ θα ήταν ασφαλώς δευτερεύουσας σημασίας εάν είχαν απλά και μόνο οργανωτική υφή. Όμως στο παρελθόν τόσο στο ΠΑΣΟΚ, όσο και σε μια σειρά άλλα κόμματα, ζητήματα

φαινομενικά οργανωτικά ήταν πρωτίστως πολιτικά, που σηματοδοτήθηκαν και που σηματοδοτήσαν στην πορεία, ευρύτερες πολιτικές εξελίξεις. Έτσι η πρώτη αναδιάρθρωση του ανώτερου καθοδηγητικού οργάνου του ΠΑΣΟΚ μετά την αποχώρηση των στελεχών της «Δημοκρατικής Αμυνας», σήμαινε το πέρας της οργάνωσης καθαρά και αδιαφιλονίκητα πια στον Ανδρέα Παπανδρέου, η αποπομπή μετά μερικά χρόνια του Σημίτη από το Ε.Γ., εξ αιτίας της θέσης που πρόβαλε «όχι στην ΕΟΚ των μονοπωλίων. Και στην ΕΟΚ των λαών» συνοδεύτηκε με την αλλαγή γραμμής για το ζήτημα της ΕΟΚ. Η πολιτική σημασία της αναδιάρθρωσης του σημερινού ανώτερου αυτού καθοδηγητικού οργάνου γίνεται φανερότερα, εάν συνιδαστεί με την ομιλία του Παπανδρέου, στην κοινοβουλευτική ομάδα του ΠΑΣΟΚ στις αρχές του μήνα, όπου και εκεί επέβαλε τον πλήρη προσωπικό του έλεγχο, μη δίνοντας μάλιστα ούτε καν το δικαίωμα υποθέτησης στους βουλευτές, παρά μετά από ένα μήνα, καθώς και τα υπόλοιπα, βασικά οικονομικής φύσης, μέτρα.

Ο υψηλός βαθμός, αλλά και ρυθμός συγκέντρωσης του κρατικο-χρηματιστικού κεφαλαίου, ύπαιται και επιβάλλει ένα κράτος συγκεντρωτικό. Αυτή την αναγκαιότητα έρχεται να υπηρετήσει και να προωθήσει με τη σειρά του ο Παπανδρέου και σ' αυτό το στόχο βρίσκονται τα πρόσφατα μέτρα που πήρε.

Όποιοι δεν αναγνωρίζουν αυτή την πραγματικότητα, όποιοι δεν δέχονται την αλήθινή φυσιογνωμία του ΠΑΣΟΚ και ιδιαίτερα μάλιστα όσοι «μιλάνε για δεξιά στροφή», απ' το «Κ»Κεξ, μέχρι την ομάδα Μπιστή, έρχονται να το εξωραίσουν. Γιατί δεξιά στροφή σημαίνει προηγούμενη πορεία σε μια βασικά σωστή κατεύθυνση, γιατί «όχι στη δεξιά στροφή» σημαίνει ότι το ΠΑΣΟΚ είναι σε θέση κάτω από τη λαϊκή πάλη και πίεση να πραγματοποιήσει μια «αριστερή στροφή» και επομένως η πάλη του λαού σε μια τέτοια κατεύθυνση έχει καθοριστική σημασία.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

ΠΡΙΝΟΣ ΚΟΜΠΙΝΕΣ ΚΑΙ «ΕΘΝΙΚΗ ΥΠΕΡΗΦΑΝΙΑ»

Δεν περνάει μέρα, στην σημερινή πολιτική περίοδο, που ένα γεγονός, όσο μικρό ή μεγάλο είναι αυτό, να μην αποτελεί το έναυσμα της αντιπαράθεσης, οξυμένης ή όχι, των δύο συνασπισμών της αστικής τάξης της χώρας μας και των πολιτικών εκφραστών τους, Παπαντρίου και Μητσοτάκη. Τελευταίο παράδειγμα είναι αυτές τις μέρες, το γεγονός της διακοπής των γεωτρήσεων στην περιοχή της Θάσου. Πέρα απ' αυτό το γεγονός και τα πολιτικά ωφέλη για την κυβέρνηση με την επαγγελματική των γεωτρήσεων, από που αποχτά ιδιαίτερη σημασία είναι ότι οι αιτίες που προκάλεσαν την διακοπή, εκτός του ότι αυτές κύρια έδωσαν την αφορμή για να ξεσπάσει σύγκρουση μεταξύ των Παπαντρίου - Μητσοτάκη, έδειξαν πόσο επικίνδυνος, πολιτικά ανήθικος και προβokatόρικός είναι ο ρόλος αυτών των δύο σαλιμπάρκων της ελληνικής πολιτικής σκηνής.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΝΤΡΙΟΥ

Η μέχρι τώρα πολιτική της ηγεσίας του κρατικοοργανωτικού κεφάλαιου, έδειξε, ότι αυτή είναι απορροσισμένη να μαριέται τα πάντα το πάρομά της και να υποτάζει ολοκληρωτικά οποιονδήποτε της αντιπαρατάξει. Το ότι το κεφάλαιο αυτό, δεν δίστασε να χρησιμοποιήσει, γι' αυτό τον σκοπό, όλα μέσα μπορούσε, από την πολιτική εξαγορά, εκβιασμών, απειλών απέναντι στο ιδιόμορφο, αδιάφορο σε μας, μέχρι την σικοφαντία, το χυτίσμα, την εξαγορά συνειδήσεων, τον οικονομικό - πολιτικό φασισμό απέναντι στον εργαζόμενο λαό, είναι ζητήματα που έδειξαν καθαρά τον βαθμό αντιδραστικό του χαρακτήρα και της πολιτικής ηγεσίας του. Όμως ο Παπαντρίου έκανε ένα ακόμα βήμα. Έγινε ανοιχτός εκβιαστής. Για να μπαί το κράτος μέτοχος στην κοινοπραξία Βόρειοι Αιγαίοι (γνωστή σαν Πρινος) δηλ. στις ζώνες εταιρείες που έχουν την εκμετάλλευση των γεωτρήσεων στη Θάσο, επικαλέστηκε λόγους «εθνικής ασφάλειας». Δηλαδή σταμάτησε τις γεωτρήσεις που είναι πέρα από σφάζει ότι γίνονταν μέσα στα ελληνικά χωρικά ύδατα, με το πρόσχημα της μη διαθέσιμης της υφαλοκρηπίδας του Αιγαίου και της εθολόγησης της Τουρκίας ως μια που αυτή με δύο πλοία της παρακολούθησε τις εργασίες.

Το γεγονός αυτό, αποτελεί μια πολιτική προβokatία αλλά ταυτόχρονα δείχνει πολιτικό θράσος που ο Παπαντρίου δημαγωγεί και εκμεταλλεύεται τα εθνικά προβλήματα, που άλλοι δημοίωρηναν, σε μια περίοδο έντασης των σχέσεων με Τουρκία και Αμερική. Φταίει σε τέτοιο σημείο αυτή του η κίνηση, ώστε να μπει για μια ακόμα φορά το ερώτημα, μέχρι που μπορεί να φτάσει, αυτός και η κλίμα του, προκειμένου να εδραιώσει την πλήρη κυριαρχία του κεφάλαιου που υπηρετεί. Και είναι, από μια άλλη πλευρά, τρισάβλιος ο πολιτικός σπορτορητισμός του Παπαντρίου, με την υποτιθέμενη υποχωρητικότητα του στην Τουρκία, όταν αυτός εδώ και κάτι χρόνια που ήταν στην αντιπολίτευση, έβγαζε δεκαδικούς λόγους του τύπου «Βεβαιώστε το Χόρ», αλλά κέρμα όταν σήμερα ο αγυτιορκισμός του, ο τόσο προσφιλής στους συνβινιστές αξιωματικούς, έχει φτάσει στο απόγειό του και έχει γίνει το δόγμα της ελληνικής «εθνικής υπερηφάνειας» και η πανάκεια της επίσημης εξωτερικής πολιτικής.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ

Πέρα από την ηλιθιότητα που χαρακτήρισε αυτόν και την παράταξη του να κατηγορήσει το ΠΑΣΟΚ για υποχώρηση στην Τουρκία με το να πωρίζει να αποδείξει ότι το έγγραφο της κυβέρνησης υπονόμει την εθνική ασφάλεια, ή με τις υπεραπαρτιωτικές κορώνες του για «εθνική μειοδοσία», ο Μητσοτάκης έγινε συνειδητός και εκμεταλλεύεται τον εθνικον προβληματισμό, με ένα και μοναδικό σκοπό. Να καλύψει τον δικό του πολιτικό επικίνδυνο και ξενόδοιλο ρόλο. Γιατί μόνο φαινομενικό νιάστημα για την όλη υπόθεση και στο βαθμό που χρειάστηκε να υπερασπίσει το ξένο ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο. Αυτό το πολιτικό ξεσκεπασμό δεν μπόρεσε να αποφύγει, όταν στη συνέχεια, οι προσκείμενες σ' αυτόν εφημερίδες της παλιάς δεξιάς, άρχισαν να βγάζουν κραυγές για τον κρατικό παρεμβατισμό του Παπαντρίου. Και αυτό είναι ενδοκίβητος της αδυναμίας αυτού του κεφάλαιου και της πολιτικής του έκφρασης, της «Ν.Δ.» το γεγονός δηλ. ότι όποτε έχει προσπαθήσει να ακολουθήσει μια πολιτική αντιπαράθεση, στο Παπαντρίου, να δέχεται απανωτά χυτίσματα. Ωστόσο και από μια άλλη πλευρά αυτή η παράταξη δεν μπορεί να πείσει, λόγω του ότι τα χυτίσματα που δέχεται από τον Παπαντρίου έχουν μια ελεύθερη κοινωνική συνείδηση, μιας και το παρελθόν της «Ν.Δ.», όσο και το παρόν της, σαν υπέρτης των Αμερικάνων, την έχουν καταδικάσει στη συνείδηση του λαού.

Όμως για τον λαό μας, εχθρός είναι και τα δύο αυτά κόμματα. Γιατί όσο κι αν ο Παπαντρίου επικαλείται τον χαρακτήρα της «Ν.Δ.», δεν θα μπόρεσει να αποφύγει το δικό του πολιτικό ξεσκεπασμό και το μίσος των λαϊκών μαζών για την πολιτική του. Η τελευταία του ενέργεια και τα μέτρα που έχει πάρει ενάντια στον εργαζόμενο λαό, είναι η υποθήκη για το λαϊκό μελλοντικό ξέσπασμα ενάντια του. Το καθήκον για τον λαό μας, είναι πλέον η έμπρακτη αμφοβήτηση των προσπαθειών της παλιάς αλλά και της νέας δεξιάς, να σπύρουν την χώρα μας σε νέους κινδύνους και συμφωρίες.

ΚΡΙΣΗ ΣΤΕΓΗΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 3

στηλιτεύουν οργισμένοι τη διασφορά και τη σπέκουλα.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Σε μια κυβέρνηση ειδικευμένη στη διάσπαση του λαού και την καταλήστευση του, κανείς δεν μπορεί να σταθεί ενάντια αν δεν μπόρεσει να ξεσκεπάσει και να κατανοεί τέτοιον είδος ηττηγες και δημαγωγίες, αν δεν μπορεί να ανακαλύπτει τα συμφέροντα του μεγάλου κεφάλαιου, που κρύβονται από πίσω. Καμιά τάξη καλύτερα από το προλεταριάτο δεν είναι σε θέση να το κάνει αυτό, ακριβώς επειδή είναι η μόνη που δεν έχει τον περιορισμένο ορίζοντα και τις προκαταλήψεις της ιδιοκτησίας.

Η εργατική τάξη πρέπει να απαιτεί το δικαίωμα της στη στέγη από το κράτος της αστικής τάξης. Πρέπει να απαιτεί σήμερα κιόλας την απαλλοτρίωση της μεγάλης ιδιοκτησίας αλλά και τον περιορισμό στα ελάχιστα πλαίσια της γαιοκτησίας της μικρής ιδιοκτησίας. Ήδη αυτό το δεύτερο θα γίνεται αυτόματα από τη στιγμή και πέρα, που το κράτος θα αναλάβει να οργανώσει σε μεγάλη κλίμακα την παραγωγή κατοικιών που θα διατεθούν με το χαμηλότερο δυνατό νοίκι στο λαό.

Εμείς από την πλευρά μας δεν έχουμε καμιά απαιτήση για την αντιδραστικότητα της σημερινής κυβέρνησης. Όμως είναι σωστό μέσα από τη σωστή τοποθέτηση των αιτημάτων του εργαζόμενου λαού να ξεσκεπάζεται μέρα με τη μέρα και σ' όλα τα επίπεδα αυτός της οχαρκτηρίας, έτσι ώστε να αναβίβει η συνείδηση των μαζών και ν' ανοίγει ο δρόμος για τη μεγάλη κοινωνική αλλαγή για την Ελλάδα του πραγματικού σοσιαλισμού και της ανεξαρτησίας.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΟΙ ΝΕΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ - ΡΑΠΙΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΙΤΕΡΑΝ

Την περασμένη βδομάδα, έγινε μια σημαντική συνάντηση του Γάλλου Προέδρου Φ. Μιτεράν και του Ρώσου ηγέτη Μ. Γκορμπατσωφ στο Παρίσι. Η συνάντηση αυτή έγινε τις παραμονές της Γενεύσης και επιδόχθηκε από τη μεριά της Ρώσικης υπερδύναμης, για να διασπάσει τις χώρες της Δύσης. Έτσι ο Γκορμπατσωφ άρπαξε την ευκαιρία, γνωρίζοντας τις αντιθέσεις στο ζήτημα του «Πόλεμου των άστρων» της Γαλλίας με την Αμερική, να μιλήσει στη συνάντηση των επιτροπών εξωτερικών υποθέσεων, των ομάδων Γαλλοσοβιετικής φιλίας, της εθνοσυνέλευσης και της Γερουσίας της Γαλλίας για τις «νέες» του προτάσεις.

Για να δούμε όμως: Τι έκανε τους σοβιετικούς να προσφέρουν τέτοια ανταλλάγματα στην Ευρώπη; Ποιά είναι το αντίτιμο που ζητούν; Τι αποτελέσματα είχε η «προσφορά» τους;

ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΕΠΙΛΩΞΕ Ο ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ

Όπως τονίσαμε και σε περασμένο άρθρο, οι Ρώσοι πάντα στη Γενεύη με βασικό σκοπό, να πιέσουν τους Αμερικάνους να σταματήσουν τα Διαστημικά οπλοικά συστήματα. Αυτή τους την θέληση, προσπαθούν να την επιβάλλουν μέσα, από την υπερπολία τους και την απειλή τους στην Ευρώπη. Στη βάση αυτή λοιπόν κινήθηκε στην πρώτη έξοδο που πραγματοποιήσε ο Γκορμπατσωφ, από τα σύνορα της χώρας, σαν επικεφαλής της Ρώσικης περιδύναμης. Πήγε λοιπόν στη Γαλλία και πρότεινε: α) χωριστές διαπραγματεύσεις β) καταδική του «πολέμου των άστρων». Για να πείσει τους Γάλλους, αλλά και τους Άγγλους, ανακοίνωσε «μπαράτιο» στην ανάπτυξη των πυραύλων μέσω βεληνεκούς στην Ευρώπη». Βέβαια αυτό σημαίνει υποροπλία των Σοβιετικών μιας και δεν έχουν ολοκληρωθεί η εγκατάσταση των Πέρσινγκ και Κρούζ. Αλλά συγχρόνως έδειξε πως είναι διατεθειμένος να «ορχιστεί» μεταξύ μας ένας άμεσος διάλογος πάνω στο θέμα και να προσπαθήσουμε να βρούμε αποδεκτή διέξοδο με κοινές ενέργειες. Η Σοβιετική Ένωση είναι έτοιμη για έναν τέτοιο άμεσο διάλογο με τη Γαλλία όπως και με τη Βρετανία, φυσικά αρκεί να καταδικασούν οι Γάλλοι και οι Άγγλοι τον «Πόλεμο των άστρων». Φάνηκε ξεκάθαρα,

ότι μπορούσαν οι Ρώσοι να κάνουν αρκετές υποχωρήσεις για να εφασχάσουν τους Ευρωπαίους ηγέτες και να τους στρέψουν, ενάντια στη Ρηγκανική πολιτική, αλλά δεν τα κατάφεραν.

ΟΧΙ ΤΟΥ ΜΙΤΕΡΑΝ ΣΤΟΝ ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ

Ο Γάλλος πρόεδρος αρνήθηκε τις σοβιετικές προτάσεις. Η Γαλλία μπορεί να έχει διατυπώσει την αντίθεση της για τα Διαστημικά οπλοκα συστήματα (αρκούμενη να πάρει μέρος στις έρευνες), όμως ο Μιτεράν δεν θέλησε να προσφέρει στον Γκορμπατσωφ συγκεκριμένα επιχειρήματα, σαν «όπλα» ενάντια στον Ρηγκαν, όταν θα γίνει η διάσκεψη της Γενεύης.

Αυτό αποτελεί δείγμα της Γαλλικής Εξωτερικής πολιτικής, που έχει κατονήσει τον επιθετισμό και την απειλή της πολιτικής αρκούδας. Παράλληλα οι Γάλλοι δεν θέλουν να γίνουν υποχείριο της Ρηγκανικής Πολιτικής, γι' αυτό και πρότειναν να προχωρήσουν οι Ευρωπαίοι το «Εύρηκα».

Το «Εύρηκα» αποτελεί μια ερευνητική προσπάθεια στην τεχνολογία για να μπορέσουν να αποκτήσουν μια αυτονομία οι Ευρωπαίοι και να μην στηρίζονται στους Αμερικάνους ενώ συγχρόνως θα αντιμετωπίζουν την Ρώσικη απειλή.

ΜΠΟΧΑΝ ΚΑΙ F - 16

Τις τελευταίες μέρες έχει χαμηλώσει ο τόνος γύρω από το ζήτημα Μπόχαν, μιας και η κυβέρνηση έδειξε την άρνησή της, να προχωρήσει σε βάθος τις έρευνες και να καταγγείλει την πολιτική της Ρώσικης υπερδύναμης.

Βέβαια το ζήτημα δεν θα γαθεί από την επικαιρότητα, γιατί συνδέεται άμεσα από την αγορά του F-16. Όπως είχαμε τονίσει και στην περασμένη εφημερίδα αριθμός Φ.5, το ζήτημα της Ρώσικης κατασκοπείας πήρε τη γνωστή δημοσιότητα, από την ώρα που οι Αμερικάνοι θέλησαν να συφωμητρήσουν τις διαστάσεις της φιλορώσικης πολιτικής του Παπαντρίου, σε μια στιγμή που η Ελληνική κυβέρνηση έχει την ανάγκη των υπεραύχρονων αεροπλάνων F-16.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΠΑΠΟΥΛΙΑ - ΣΕΒΑΡΤΑΝΤΖΕ

Η εξέλιξη της υπόθεσης με τις συλλήψεις των Σεβάρτσαντ, Μικαλοσκοινόμου και Πιπιτσούλη αλλά και όλος ο χειρισμός του ζητήματος από την Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, έδειξε ότι δεν είχε την θέληση να προχωρήσει σε βάθος την υπόθεση, πολύ περισσότερο να διαταράξει την συνεχή ποσοτική και ποιοτική άνοδο των σχέσεων με την Ρώσικη υπερδύναμη. Είναι χαρακτηριστικό, ότι στην συνάντηση που είχε στη Ν. Υόρκη (ΟΗΕ) ο υπουργός Εξωτερικών Κ. Παπούλιας με τον ομολόγο του σοβιετικού Ε. Σεβάρτσαντζε, το μοναδικό που επιδόχθηκε από ελληνικής πλευράς ήταν η προσπάθεια να μην διαταραχθούν στο ελάχιστο οι Ρωσο - Ελληνικές σχέσεις (ιδίαιβα η διησώση του Ρώσικου ιμπεριαλισμού στη χώρα μας). Ουσιαστικά δηλαδή με υποτέλεια και εθνική μειοδοσία εξέγησε η Κυβέρνηση στους Ρώσους, ότι αναγκάστηκε να κάνει αυτά που έκανε, με μοναδικό σκοπό να καλύψει βασικά την Ρώσικη κατασκοπεία στην Ελλάδα. Πως αλλιώς εξηγείται ενώ στον διεθνή τύπο κυκλοφορούν πληροφορίες για διάβρωση δημοσιογράφων, επιχειρηματιών και κρατικού μηχανισμού η κυβέρνηση προσπαθεί να παρουσιάσει το ζήτημα σαν μια πώληση κάποιων λιγνιτών από ιδιώτες στους Ρώσους!

Από αυτή την εξέλιξη που πήραν τα γεγονότα φαίνεται, ότι οι Αμερικάνοι δεν είναι ικανοποιημένοι και βρίσκονται στο στάδιο της περισσότερο έρευνας γύρω από τις προθέσεις της Ελληνικής κυβέρνησης. Έτσι λοιπόν, παρά τις προσπάθειες που κατέβαλε ο Παπούλιας στη συνάντηση που είχε με τον

Σούλτζε, να καθησυχάσει τους Αμερικάνους και να αποσπάσει συνάντηση Ρηγκαν - Παπαντρίου η το ξεπεράσμα των προβλημάτων γύρω από την αγορά των F-16, φαίνεται ότι δεν κατάφερε τίποτα. Είναι αξιοσημείωτο, ότι την ίδια χρονική στιγμή που ο Παπούλιας συναντιόταν με τον Σούλτζε, ο υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ Ρ. Περλ δήλωσε: «Οι ΗΠΑ ανησυχούν με τις κατασκοπευτικές δραστηριότητες και την πιθανή διαρροή ενισχυτών στοιχείων και υλικού» και «μόνο όταν η υπόθεση ξεκαθαριστεί μπορούμε να προχωρήσουμε στην πώληση των F-16».

Για άλλη μια φορά λοιπόν αποδεικνύεται η άποψή μας, ότι οι σχέσεις ανάμεσα στην Ελληνική και την Αμερικανική Κυβέρνηση όχι δεν βελτιώνονται, αλλά οξύνονται έστω και αν σε μερικές περιόδους παρατηρείται μια ύφεση.

Η κυβέρνηση Ρηγκαν και ιδιαίτερα το Αμερικανικό παντάγιο παρακολουθεί την πολιτική του Παπαντρίου με μισό μάτι, όσο και αν ο τελευταίος προσπαθεί να τους καθησυχάσει για να ολοκληρώσει την κυριαρχία του στον κρατικό μηχανισμό και να αποσπάσει στρατιωτική βοήθεια μιας και βρίσκεται σε στρατιωτική εξάρτηση από αυτούς.

Δεν είναι τυχαίο άλλωστε, ότι γίνεται από φιλοκυβερνητικές εφημερίδες προσπάθεια απροσανατολισμού, θέλοντας να παρουσιάσουν την CIA υπεύθυνη για την υπόθεση Μπόχαν. Έτσι μιας και ο παραπάνω Κατάσκοπος, πήγε στην Αμερική... άρα ήταν διπλός πράκτορας... άρα δούλευε για τους Αμερικάνους. Έτσι λοιπόν, θέλουν να φορτώσουν την Ρώσικη κατασκοπεία στην Αμερικανική. Όμως, όλα αυ-